

ÅRGÅNG 127 • NUMMER 10 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • OKTOBER 2003

Liahona

**"Hemma
hos familjen
Hinckley", s 32.**

**Att tro på
unga kvinnors
tema, s 42**

**Världens ljus,
s LS6**

Liahona

PÅ OMSLAGET
Fotografier Craig Dimond.

LILLA STJÄRNAN,
OMSLAGET
Foto John Luke, bilden
är arrangerad.

SE "DEN RÖDA HALSDUKEN",
S 18

ARTIKLAR

- 2 Budskap från första presidentskapet: Inspirerande tankar
President Gordon B Hinckley
- 10 I rätt tid *Dallin H Oaks*
- 18 Den röda halsduken *Hripsime Zatikyan Wright*
- 25 Besökslärarnas budskap: Förbered dig för att möta Gud
- 26 Jesu liknelser: Den onyttige tjänaren *W Rolfe Kerr*
- 32 Hemma hos familjen Hinckley
- 38 Sista dagars heliga berättar
En sång för Ryan *Luana Lish*
Inte bara ännu en affär *Yolanda Zayas*
Vägledt till kyrkan *Yadamsuren Munkbtuya*
- 48 Så kan du använda *Liahona* oktober 2003

UNGDOMSSIDORNA

- 6 Uthållighet *H Ross Workman*
- 22 Frågor och svar: Hur kan jag bäst förbereda mig för att ta
emot melkisedekska prästadömet?
- 30 Den boken *Suwit Saisam-Ang*
- 42 Vi är döttrar till vår himmelske Fader som älskar oss
Susan W Tanner
- 47 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN

- 2 Kom, lyssna till profetens röst: Det glada blå loket *James E Faust*
- 4 Tempelbilder
- 6 Samlingsstunden: Kristi ljus *Vicki F Matsumori*
- 8 Berättelser ur Nya testamentet: Paulus och
Silas i fängelse; Paulus lyder den Helige
Anden
- 12 Sång: Hand i hand på jorden
Janice Kapp Perry
- 14 Jag vill se profeten
Sara V Olds

SE "INSPIRERANDE
TANKAR", S 2

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: Monte J Brough, J Kent Jolley, W Rolfe Kerr,
Stephen A West

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: Richard M Romney

Assisterande chefredaktörer: Marvin K Gardner,

Vivian Paulsen, Don L Searle

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett,
Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna
Ghaznavi, Jenifer L Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie
Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekirk, Adam C Olson,
Judith M Poller, Jonathan H Stephenson, Rebecca M Taylor,
Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell,
Kimberly Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktörer: J Scott Knudsen, Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt, Fay P
Andrus, C Kimball Bott, Howard G. Brown, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C
Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson,
Randall J Pixton, Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd,
Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: hunden618@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets
tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center,
Utländagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Pris för en
hellersprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg
260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT
84150-3220, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska,
haitiska, holländska, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska,
tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjekiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska, och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

October 2003 Vol. 127 No. 10. LIAHONA (USPS
311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

TYCKTE OM EN MISSIONÄRSARTIKEL

Jag är 12 år och har varit medlem i kyrkan
i lite mer än ett år. Jag skulle vilja uttrycka
min djupa uppskattning för *Liabona*. Jag
tycker om alla avdelningarna eftersom de
hjälp oss i vårt dagliga liv och lär oss mer
om evangeliet. Jag tyckte särskilt om artikeln
"Det är din kallelse" i oktobernumret 2001,
eftersom den beskriver varje steg vi behöver
ta för att bli missionärer. Tack för *Liabona*
och *Lilla stjärnan*. De är mycket pålitliga
evangeliehjälpmiddel.

Luis Eduardo Haro Bustos,
Puerto Natales gren,
Punta Arenas stav i Chile

GLÄDJEN I ATT BERÄTTA OM EVANGELIET

Jag är mycket förtjust i *Liabona*. Frälsaren
lovade: "När den helige Ande kommer över
er, skall ni få kraft och bli mina vittnen" (Apg
1:8). *Liabona* visar mig hur ett vittnesbörd
kan åstadkomma underverk, hur jag steg för
steg kan lära mig att vara ett vittne om Jesus
Kristus. Det är en stor glädje för mig att lära
känna Herren och en till och med ännu
större glädje att hjälpa andra att lära känna
honom. En underbar sak i himlen blir deras
glädje som vi har hjälpt till att föra till Herren
(se L&F 18:16).

Dimitur Nikolov,
Slivens gren,
Ploudius distrikt i Bulgarien

EN ANDLIG SKATT

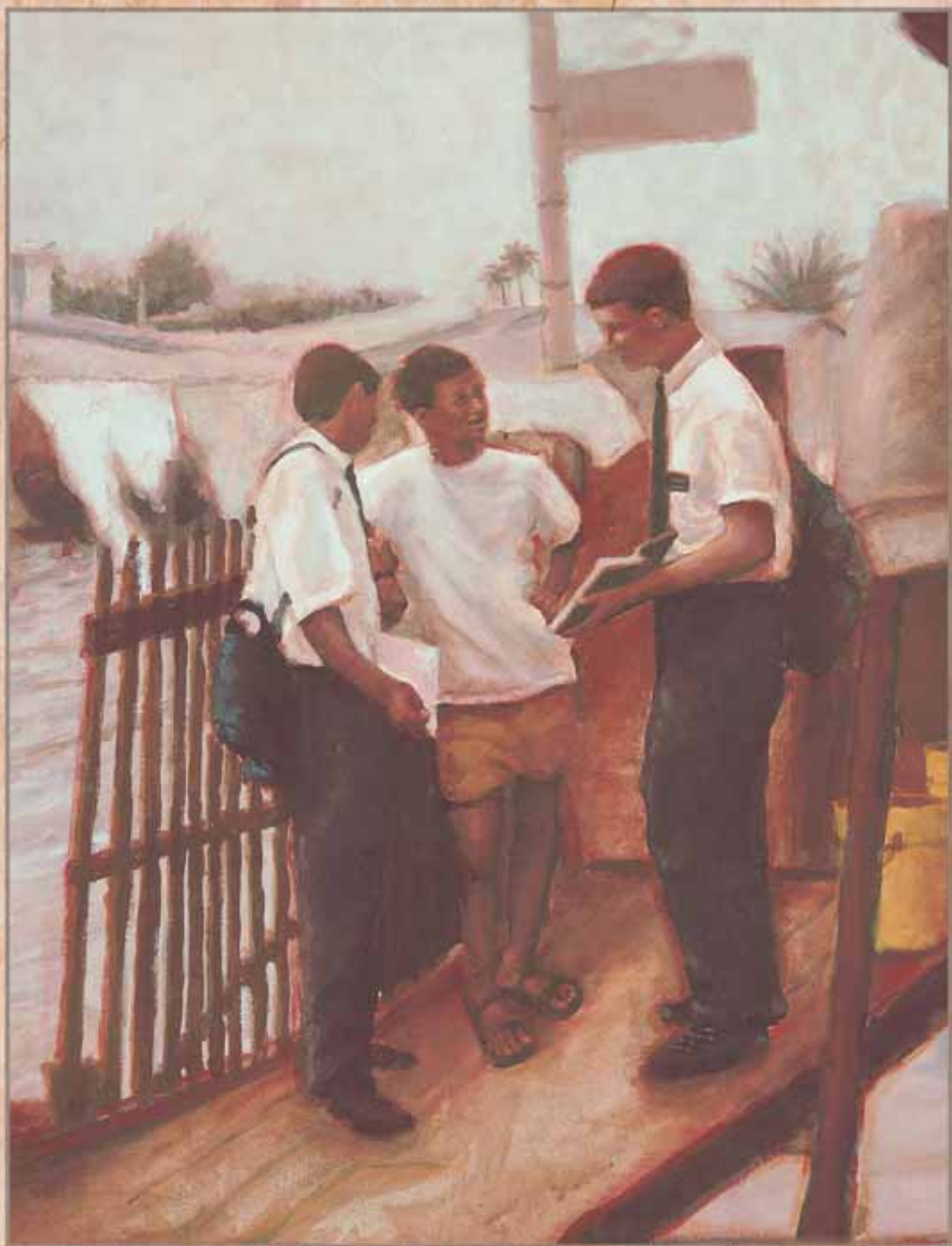
Liabona är en andlig skatt. Denna under-
bara tidning har varit till välsignelse i mitt liv
alltsedan min tid som ung man. Orden från
profeterna, siarna och uppenbararna, de
värdefulla artiklarna för ungdomar och de
ömsinta och inspirerande barnsidorna har
byggt upp mitt liv i mer än 25 år. Jag tackar
mina föräldrar för att vi haft denna kostbara
pärla i vårt hem så att jag kunnat åtnjuta
dess rikedom. Nu uppmuntrar jag mina
barn att fylla sina själar med dess gudomliga
sanningar.

Daniel Marcelo Cañoles,
Cruz del Surs församling,
Colóns stav i Talcahuano i Chile

UPPSKATTAR BREVEN FRÅN LÄSARNA

Jag häpnar över hur Herren har välsignat
sitt folk i dessa sista dagar. Jag har prenume-
rerat på *Liabona* sedan 1987, då jag blev
medlem i kyrkan. Det känns underbart att
läsa breven till redaktionen. Dessa under-
bara människors känslor och vittnesbörd
över hela världen stärker mig. Vilken välsig-
nelse det är att tillhöra Herrens kyrka. Jag är
säker på att Gud har inspirerat denna tid-
ning att beröra hans folk över hela världen.

Victorino F dela Cruz Jr,
Quezon Hills församling,
Baguio stav i Filippinerna

Inspirerande tankar

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Missionärsprocessen

"Missionärsprocessen är fyrfaldig: (1) finna undersökaren, (2) undervisa undersökaren, (3) döpa den nyomvända, (4) umgås med den nya medlemmen ... Det är viktigt att den man eller kvinna som ni döpt fortfarande är en aktiv, trofast, hängiven och värdig medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga om 5 år, om 10 år och om 20 år" (missionärsmöte, Houston, Texas, 20 sep 1998).

Sprida evangeliet

"På missionärernas vägnar ... vill jag vädja till de heliga att göra allt ni kan för att ge hänvisningar [på personer] som de kan undervisa. Ni blir lyckliga om ni gör detta. Alla som ni ser komma in i kyrkan som en följd av ert arbete, för med sig lycka i ert liv. Detta är mitt löfte till var och en av er" (brasafton, Pusan, Korea, 21 maj 1996).

Du kan aldrig förutsäga konsekvenserna

"Du kan aldrig överblicka konsekvenserna av dina handlingar. Och den man eller kvinna, pojke eller flicka, som du besöker idag, som du samtalar med, som du kanske lämnar en Mormons bok till, och som kanske avvisar ditt erbjudande, kan senare bli intresserad och bli medlem

i denna kyrka ... Förunderliga är Herrens vägar när det gäller att vidröra människors hjärtan. Du kan aldrig förutsäga konsekvenserna av dina handlingar" (missionärsmöte, Boston, Massachusetts, 22 mars 2002).

Omvändelse

"Det är så viktigt, mina bröder och systrar, att se till att [nydöpta medlemmar] är omvända, att de i sina hjärtan har en övertygelse om detta storslagna verk. Det är inte bara en hjärnans angelägenhet. Det är en hjärtats angelägenhet och hur det vidrörs av den Helige Anden tills de vet att detta verk är sant, att Joseph Smith verkligen var en Guds profet, att Gud lever och att Jesus Kristus lever och att de uppenbarade sig för pojken Joseph Smith, att Mormons bok är sann, att prästadömet är här med alla dess gåvor och välsignelser. Jag kan inte nog framhålla detta" (missionärsmöte, Bogotá i Colombia, 8 nov 1996).

Kyrkan förväntar sig något av människorna

"Denna kyrka förväntar sig något av människorna. Den har höga normer. Den har kraftfulla lärdomar. Den förväntar sig ett storlaget tjänande av människorna. De flyter inte bara trögt med strömmen. Vi förväntar att de ska göra något. Människor är lyhörda inför

"Denna kyrka är mån om individen, trots vårt stora medlemsantal. Oavsett om de är 6, 10, 12 eller 50 miljoner, får vi aldrig förlora ur sikte det faktum att det är individen som är det väsentliga."

detta. De välkomnar möjligheten att kunna tjäna, och när de gör det tillväxer de i förmåga, insikt och i sina kvalifikationer att göra saker och göra det bra ” (intervju med ORF [österrikiska] televisionen, 6 nov 2001).

Känna sig välkommen

”Vi bör se till att alla som blir medlemmar i kyrkan känner sig välkomna, känner sig hemma och har vänner i kyrkan, och har en uppgift i kyrkan som gör att han eller hon kan tillväxa i tro och trofasthet” (möte på Aruba, 16 mars 2001).

Ett uppmuntrande ord

”Vi har en stor skyldighet mot dem som döps i kyrkan. Vi kan inte försumma dem. Vi kan inte lämna dem ensamma. De behöver hjälp att vänja sig vid denna kyrkas seder och bruk. Och det är vår stora välsignelse och möjlighet att erbjuda denna hjälp ... Ett varmt leende, en vänlig handskakning, ett uppmuntrande ord åstadkommer underverk” (regionkonferens, Ensign/Rose Park, Utah, 28 feb 1999).

Lägga våra armar runt dem

”De [missionärerna] har fortfarande ett ansvar att ge näring åt och hjälpa dem som de har döpt – att vara vän med dem, att skriva till dem och ge dem uppmuntran. Men större än detta är vårt ansvar, mina bröder – som biskopar, som stavspremier, som äldstestevorumspresmier – att lägga våra armar runt dessa människor och få dem att känna sig väl

till mods, hemma, varma och lyckliga. Det är nödvändigt” (regionkonferens, Woods Cross, Utah, 10 jan 1998).

Ständig näring

”Varje nyomvänd behöver en vän i kyrkan, någon som är nära honom eller henne, någon som besvarar hans frågor, någon som ser efter honom och får honom att komma till kyrkan. Han behöver ett ansvar. Han behöver någonting att göra. Han tillväxer inte utan ett ansvar. Han måste ha ett ansvar. Vi måste ta hand om dem som omvänder sig till kyrkan. De behöver ständig näring från evangeliet” (regionkonferens, Woods Cross, Utah, 10 jan 1998).

Bygga upp människornas andlighet

”Om jag var biskop eller stavspremier idag, vad skulle jag göra? Jag tror att jag skulle lägga ner mest ansträngningar på att bygga upp medlemmarnas andlighet. Jag skulle arbeta så hårt jag förmådde på att bygga upp deras tro på Herren Jesus Kristus, på Gud vår evige Fader, på profeten Joseph Smith och återställelsen av detta verk, och vad det betyder och vad det handlar om. Jag skulle uppmuntra mitt folk att läsa skrifterna, att läsa Mormons bok, att läsa Nya testamentet. Jag skulle vädja till dem av all min förmåga att läsa i enskildhet och med eftertanke, ja, på ett inåtvänt sätt, om ni så vill. Jag skulle vädja till dem att läsa profeten Joseph Smiths lärdomar” (regionkonferens, Eugene, Oregon, 14 sep 1996).

Missionärsprocessen är fyrfaldig: (1) *finna undersökaren*, (2) *undervisa undersökaren*, (3) *döpa den nyomvända*, (4) *umgås med den nya medlemmen.*”

Komma ihåg den enskilde

”Vi måste vara måna om den enskilde. Kristus talade alltid om den enskilde. Han botade den sjuke, enskilt. Han talade i sina liknelser om den enskilde. Kyrkan är mån om individen, även om vi har många medlemmar. Oavsett om de är 6, 10 eller 50 miljoner får vi aldrig förlora ur sikte det faktum att det är individen som är det väsentliga” (intervju med *Deseret News*, 25 feb 2000).

Jag har ett vittnesbörd

”Jag har ett vittnesbörd, verkligt, brinnande och levande, om detta verks äkthet. Jag vet att Gud vår evige Fader lever och att Jesus är Kristus, min Frälsare och min Återlösare. Det är han som är överhuvudet för denna kyrka. Min hela önskan är att jag ska gå framåt med detta verk på det sätt som han vill att det ska gå framåt” (stavskonferens, Washington, Utah, 20 jan 2002). ■

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

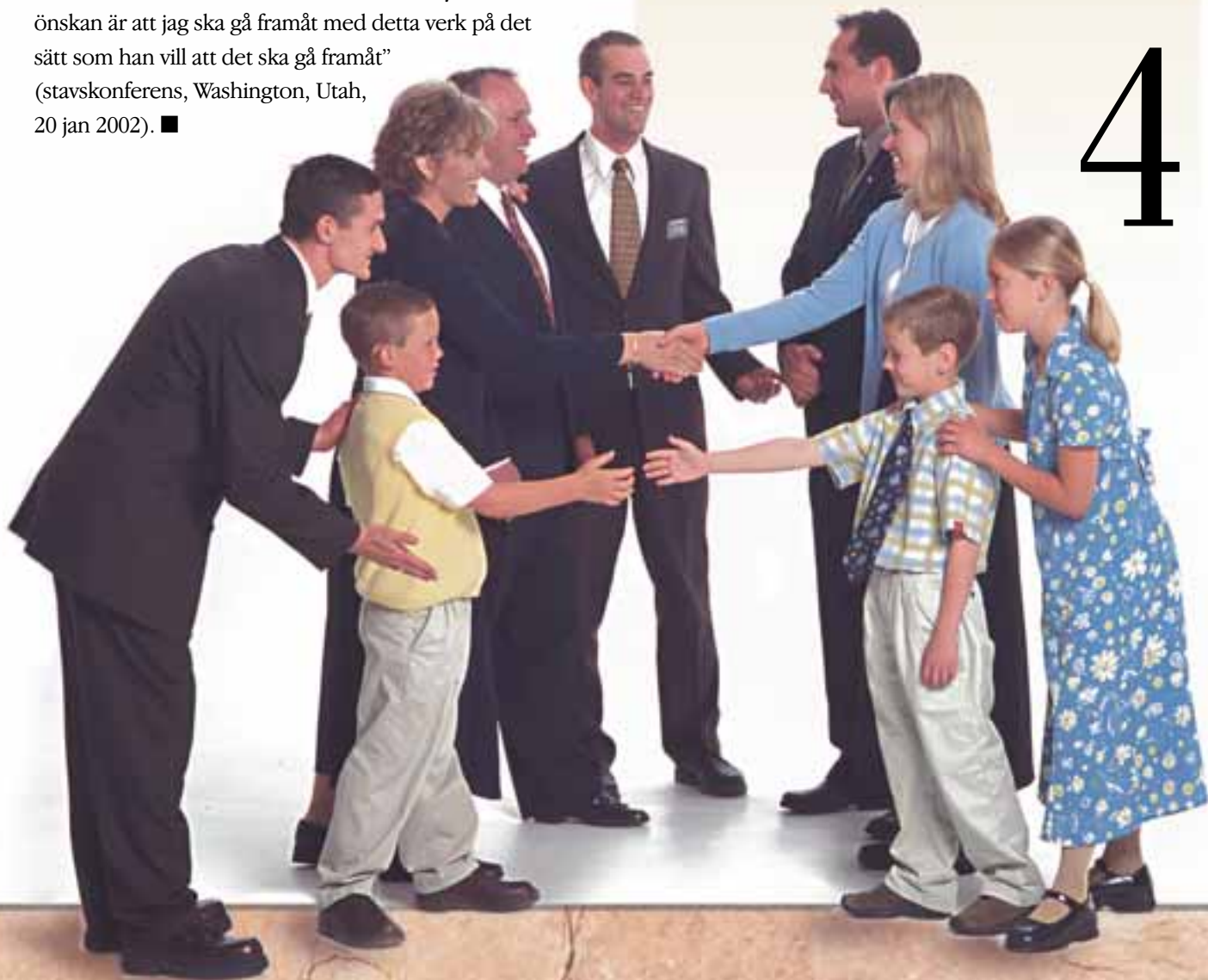
Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer ett par exempel:

1. Samla ihop sex till åtta små bitar av trä eller plast. Låt familjemedlemmarna bygga någonting genom att använda dessa små föremål. Fråga sedan vilka ”byggklossar” vi kan använda för att bygga upp en personlig andlighet. Skriv på de små föremålen några av president Hinckleys förslag i detta budskap. Hur kan varje förslag bygga tro på Jesus Kristus?

2. Läs de fyra första uttalandena och diskutera hur familjemedlemmarna och missionärerna i ditt område kan arbeta tillsammans.

3. Läs ”Känna sig välkommen” och de tre därpå följande påståendena. Inbjud familjemedlemmarna att berätta om erfarenheter de har haft av att hjälpa en ny medlem. Läs ”Komma ihåg den enskilde” och bär vittnesbörd om Frälsarens kärlek.

4

UTHÅLLIGHET

Att ge upp allting för en mission tycktes rätt tills allting gick fel. Men jag skulle aldrig ge upp. Jag skulle stanna kvar på min mission.

ÄLDSTE H ROSS WORKMAN
i de sjuttios kворum

"Herren vill att du ska gå på mission." Jag kände starkt att detta var en kallelse från Gud.

Jag gick på college, hade ett bra halvtidsarbete, var förlovad och skulle gifta mig inom några månader. Mitt liv var spännande och framtiden såg ljus ut.

Jag blev förvånad när min stavspresident kom fram till mig en söndagsmorgon. Han sade: "Herren vill att du ska gå på mission." Jag kände starkt att detta var en kallelse från Gud. Jag agerade enligt detta intryck och bestämde mig omedelbart för att tjäna.

Jag kallades att verka i sydstatsmissionen och inledde mina förberedelser med svåra uppgifter. Jag slutade mitt arbete, lämnade universitetet, sköt upp mitt bröllop i två år och tog farväl av mina nära och kära. Det tycktes som om jag lämnade allt och alla som betydde något för mig.

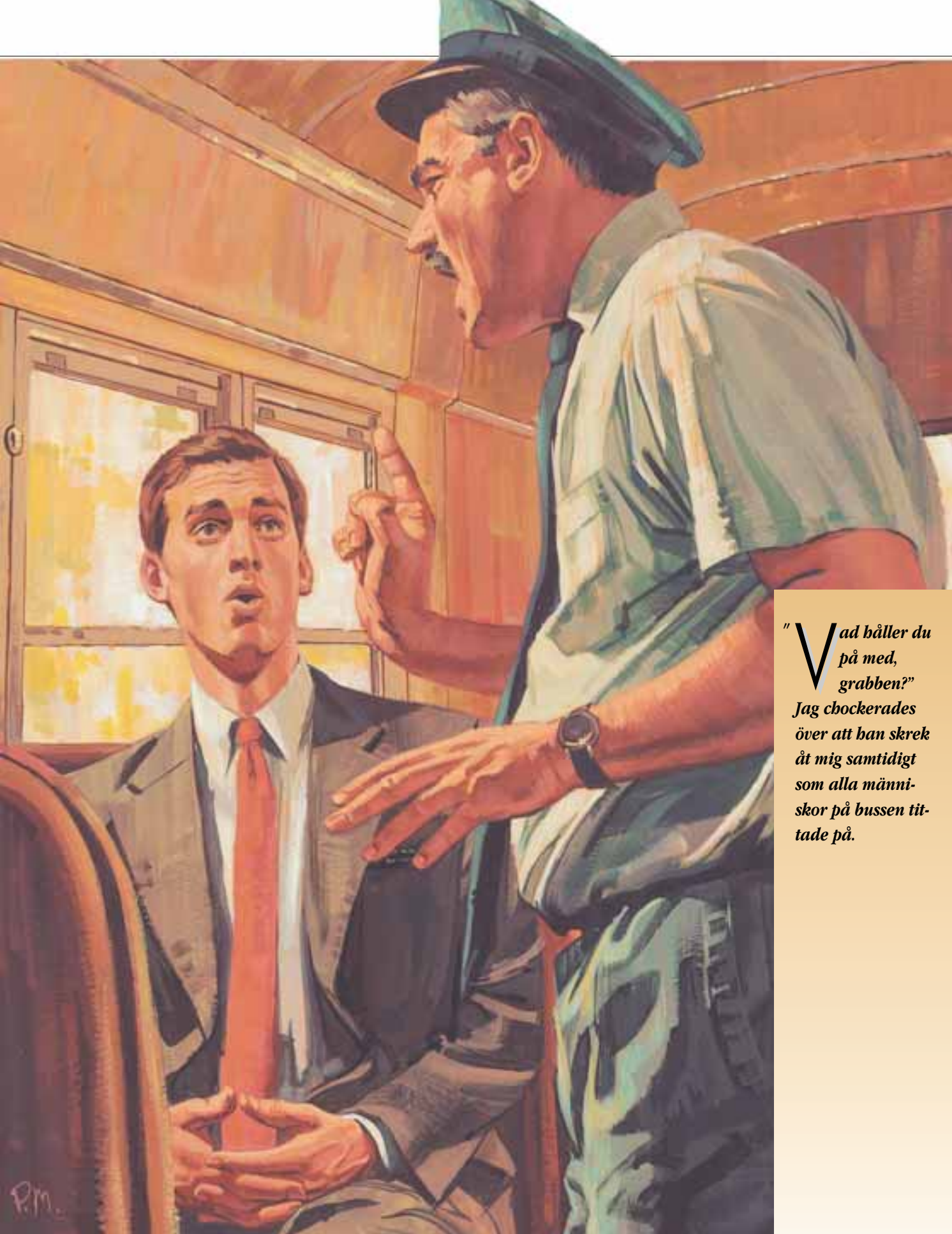
Tillsammans med mina missionärskolleger färdades jag med tåg i många timmar till Atlanta, Georgia. Två missionärer hämtade oss och körde oss till missionspresidenten. Han hälsade på mig och sade sedan att jag

omedelbart måste bege mig med buss till Montgomery, Alabama, där jag skulle få instruktioner om mitt arbetsfält. Samma äldster som hade hämtat mig körde mig till busstationen och gav mig en papperslapp med en adress. De sade till mig att missionärerna i Montgomery skulle berätta för mig vad jag skulle göra.

Jag gick tveksamt in på busstationen, köpte en biljett och gick på bussen. Det mörknade och jag började känna mig mycket ensam. Jag fann ett tomt säte bredvid ett fönster och försökte glömma bort den växande otillfredsställelsen över att inte veta vart jag var på väg, vem jag skulle vara tillsammans med eller vad jag skulle göra.

När busschauffören satte sig på förarsätet stirrade han på mig i backspegeln. Han gick fram till min plats och skrek: "Vad håller du på med, grabben?" Jag chockerades över att han skrek åt mig samtidigt som alla människor på bussen tittade på. Jag hade ingen aning om varför han var arg. Jag viskade fram: "Jag ska bara åka med bussen."

Han skrek: "Försöker du hitta på något,

"Vad håller du på med, grabben?"

Jag chockerades över att han skrek åt mig samtidigt som alla människor på bussen tittade på.

"En missions verkliga framgång mäts inte enligt en kurva – den inpräntas i ditt hjärta och i deras hjärtan vars liv är för evigt förändrade på grund av dig. Bär ofta ditt vittnesbörd. Jag har aldrig sett någonting hos en missionär som utövar mer kraft och positivt inflytande än ett framburet vittnesbörd som är rent och enkelt. Ditt vittnesbörd är det första steget i deras omvändelse som du undervisar. Ha mod att inbjuda andra att förändra sitt liv och komma till Kristus genom lydnad mot evangeliets principer och förordningar."

Äldste Dennis B. Neuenschwander i de sjuttios kvorum, "To a Missionary Son", Ensign, nov 1991, s 4; se också Nordstjärnan, jan 1992, s 50.

va?" Han pekade på en vit linje på bussgolvet som jag inte hade lagt märke till tidigare. Han sade att jag skulle sitta framför denna linje, annars skulle han kasta ut mig från bussen. Jag blev förskräckt och flyttade omedelbart på mig. Jag visste inte förrän mycket senare att på den tiden delade vita linjer upp områdena mellan var vita och svarta kunde sitta. Det hade varit många oroligheter i sydstaterna i samband med segregationen av vita och svarta, och bussföraren trodde att jag försökte starta en protest.

Jag åkte i många timmar, hopkurad i bussen, och försökte skaka av mig rädslan, ensamheten och förlägenheten. När jag nått fram till Montgomery kunde jag knappt lyfta upp mina resväskor med mina darriga händer. Bussen kom fram sent på kvällen, busstationen var nästan tom och ingen var där för att möta mig. Den enda information jag hade var den adress som missionärerna hade gett mig i Atlanta. Jag hade ingen aning om hur jag skulle finna adressen.

Jag väckte en taxichaufför som satt och sov i sin taxi och frågade om han kunde köra mig till adressen på papperet. Han var irriterad. Han berättade hur mycket det skulle

kosta, och jag lovade att betala avgiften, även om det verkade mycket dyrt. Han körde mig mindre än 90 meter bort och sade: "Här är det!" Chauffören krävde sin avgift och lämnade mig och mina väskor framför ett litet vitt hus.

Huset var mörkt. Jag bar mina väskor fram till verandan och knackade på dörren. Ingen kom. Jag knackade lite högre. Efter några minuter öppnades dörren av en sömndrucken missionär.

"Vem är du?" frågade han.

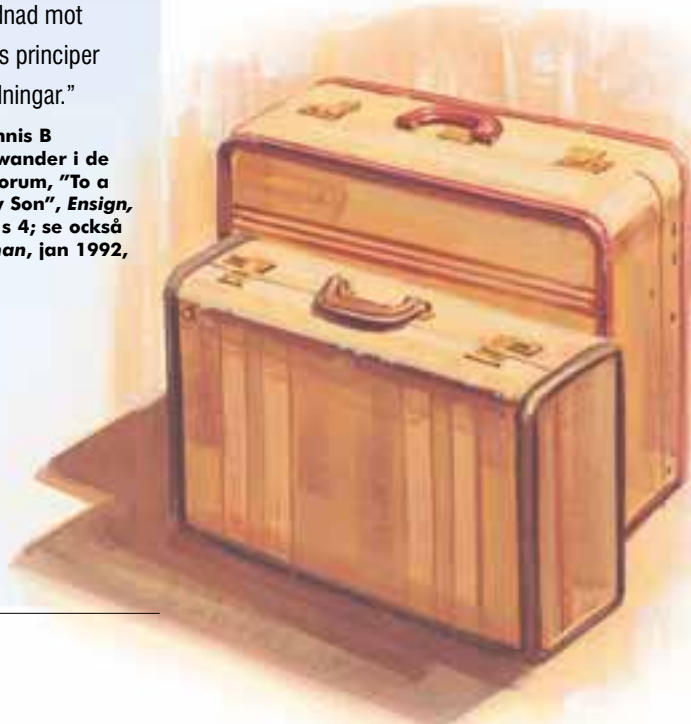
När jag berättade för honom vem jag var och varför jag var där sade han att han inte visste att jag skulle komma och han bjöd mig inte att komma in. Jag bad om ursäkt och berättade för honom att jag bara gjorde det jag blivit tillsagd att göra.

"Det finns ingen plats för dig", sade han, och lät mig stå kvar på verandan.

"Vad vill du att jag ska göra, äldste?" Jag grät. "Jag har blivit hitskickad och jag har ingen annanstans att ta vägen."

Slutligen bjöd han in mig och sade att jag skulle vara tvungen att sova på köksgolvet. Sedan försvann han in i sitt sovrum. Aldrig tidigare hade jag känt mig så ensam, önskad och missmodig.

Jag ställde mina väskor på det smutsiga golvet och släckte ljuset. Jag var alltför nedslagen för att kunna sova så jag stod vid dörren och tittade ut genom fönstret. Jag kunde se busstationen som jag lämnat bara några minuter tidigare. Det skulle vara lätt för mig att gå dit och köpa en biljett hem. Jag hade just tillräckligt med pengar kvar. All min glädje, alla mina förhoppningar och drömmar befann sig därhemma. Människorna där älskade mig. Jag skulle kunna få tillbaka mitt gamla arbete, återvända till skolan, träffa min familj och gifta mig. Om och om igen tänkte jag: "Åk hem. Ingen här bryr sig

om dig. Ingen här vill att du ska vara här.”

Sedan frågade jag mig själv ”Varför kom jag över huvud taget hit?” Min stavspresidents ord kom tillbaka till mig: ”Herren vill att du ska gå på mission.” Jag hade fått en kraftfull förnimmelse när han sade detta till mig. Denna känsla hade varit så stark att jag sköt upp mitt bröllop, slutade mitt arbete och lämnade universitetet för att kunna verka som missionär. Jag hade vetat att Herren ville att jag skulle tjäna.

Men att vara på missionsfältet hade inte alls varit som jag förväntat mig. En gång hade jag varit säker, men nu, när jag som mest behövde gudomlig förvissning, tycktes dessa kraftfulla känslor som ett avlägset minne.

Början på min heltidsmission hade varit en oväntat svår prövning för mig. Ändå visste jag att jag var i Herrens tjänst. Jag hade en gång utom allt tvivel vetat att det var hans vilja att jag skulle verka som missionär. Frånvaron av ett starkt vittnesbörd om detta vid det mörka fönstret i missionärsvåningen förändrade inte denna kunskap.

Jag var i färd med att fatta ett mycket viktigt beslut. Det var ett val mellan vad jag ville göra och vad Herren ville att jag skulle göra. Jag kunde inte minnas att jag någonsin tidigare ställts inför ett så tydligt val.

Jag talade till mig själv. ”Jag ska aldrig, aldrig ge upp den kallelse som jag har tagit emot. Oavsett vad som händer ska jag stanna kvar på denna mission.” När jag sade dessa ord kände jag frid i mitt hjärta för första gången sedan min ankomst till missionsfältet.

Nu, många år senare, insåg jag att Herren vägledde mig genom denna erfarenhet. Jag lärde mig att Herren välsignar oss med en bekräftande frid endast när vi visat vår villighet att lyda. Jag ska alltid vara tacksam för de välsignelser som detta beslut förde med sig. Det förändrade mitt liv för alltid. ■

Jag ställde mina väskor på det smutsiga golvet och släckte ljuset. Jag var alltför nedslagen för att kunna sova så jag stod vid dörren och tittade ut genom fönstret. Jag var i färd med att fatta ett mycket viktigt beslut.

I rätt tid

Det viktigaste av alla beslut i livet är att göra det som är rätt. Det näst viktigaste kommer bara en aning därefter, och det är att göra det som är rätt vid rätt tidpunkt.

Tro på Herren Jesus Kristus förbereder oss för vad än livet för med sig. Detta slags tro förbereder oss för att handskas med livets möjligheter – att dra fördel av det som vi får och att uthärda besvikelserna över det vi förlorar.

ÄLDSTE DALLIN H OAKS
i de tolv apostlarnas kворum

För många år sedan hörde jag en berättelse vid invigningsceremonin för en universitetsrektor som illustrerar hur viktigt valet av rätt tidpunkt är. En universitetsrektor närmade sig slutet av sin verksamhetstid och en annan skulle just ta vid. I en gest av god vilja hade den kloke avgående rektorn till sin unge efterträdare överräckt tre förseglade kuvert. ”Spara dessa tills du ställs inför den första krisen under din verksamhetstid”, förklarade han. ”Öppna då det första kuvertet. Där kommer du att finna en del värdefulla råd.”

Det dröjde ett år innan den nye rektorn råkade ut för en kris. När han öppnade det första kuvertet fann han ett papper på vilket det stod: ”Skyll på den föregående administrationen.” Han följde detta råd och överlevde krisen.

Två år senare ställdes han inför ett annat svårt prov på sitt ledarskap. Han öppnade det andra kuvertet och läste: ”Omorganisera din administration.” Han gjorde detta och omorganiseringen avväpnade hans kritiker

och gav hans ledarskap ett nytt uppsving.

Långt senare ställdes den nu härdade rektorn inför sin tredje stora kris. Ivrigt öppnade han det sista kuvertet, och förväntade ett råd som skulle bidra med lösningen på hans problem. Återigen fann han ett papper, men denna gång stod det: ”Gör i ordning tre kuvert.” Det var dags för nytt ledarskap.

Det bekanta uttrycket ”allt är en fråga om tajming” är förvisso en överdrift, men valet av tidpunkt är viktigt. I Predikaren kan vi läsa:

”Allt har sin tid, allt som sker under himlen har sin stund.

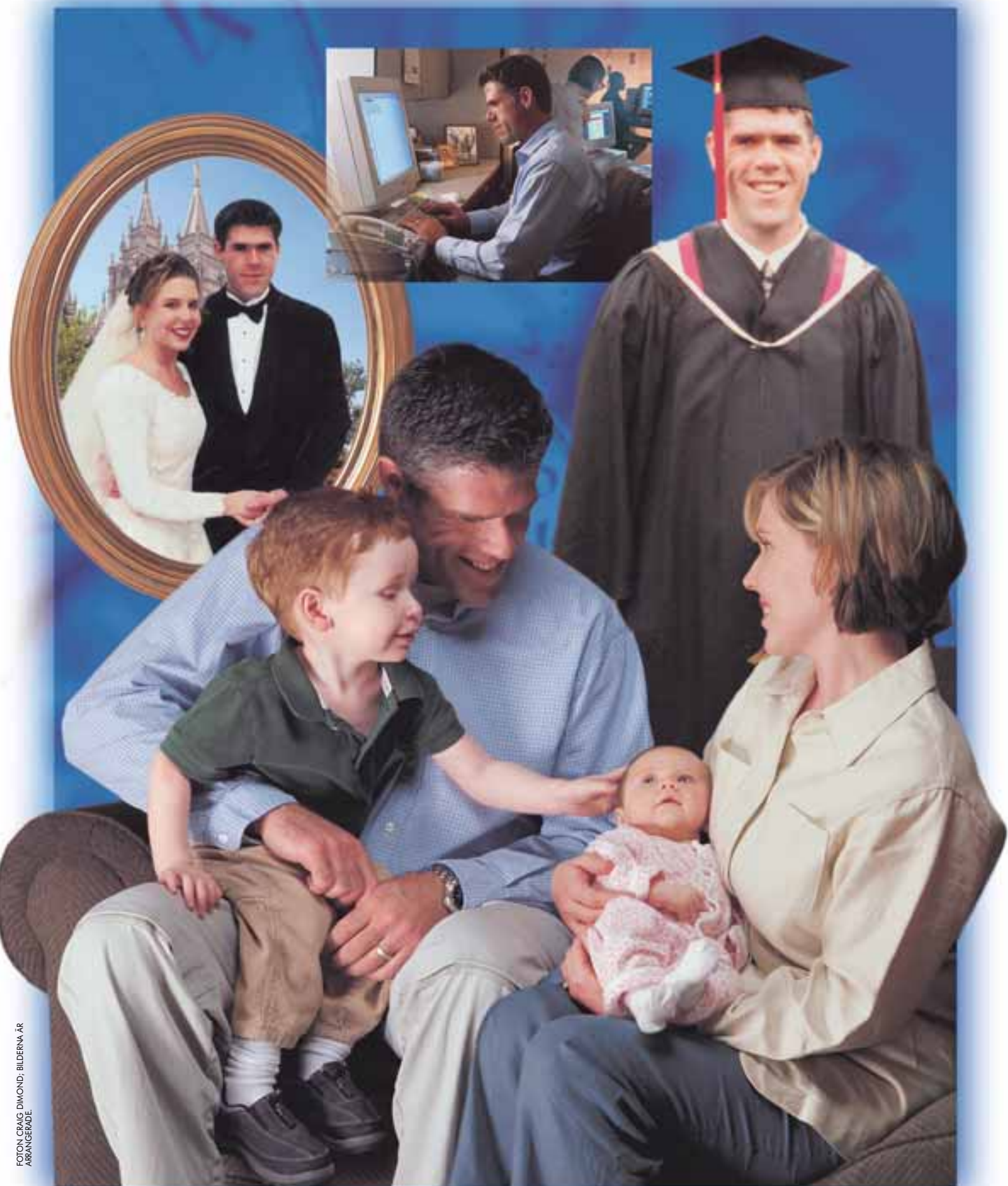
Födas har sin tid och dö har sin tid, plantera har sin tid och rycka upp det som planterats har sin tid ...

Gråta har sin tid och le har sin tid. Sörja har sin tid, och dansa har sin tid ...

”Ta i famn har sin tid och avhålla sig från famntag har sin tid ...

”Tiga har sin tid, och tala har sin tid” (Pred 3:1–2, 4, 5, 7).

Det viktigaste av alla beslut i vårt liv är att göra det som är rätt. Det näst viktigaste kommer bara en aning därefter, och det är att göra det som är rätt vid rätt tidpunkt.

Människor som gör det som är rätt vid fel tidpunkt kan bli frustrerade och ineffektiva. De kanske till och med tvivlar på om de har fattat rätt beslut när det som var fel inte var deras val utan deras val av tidpunkt.

Herrens tidtabell

Det jag först vill framhålla när det gäller val av tidpunkt är att Herren har sin egen tidtabell.

”Mina ord ... äro vissa och ... skola [icke] slå fel”, lärde Herren de första äldsterna i denna tidsutdelning.

”Men”, fortsatte han, ”allt måste ske i sin tid” (L&F 64:31–32).

Evangeliets första princip är tro på Herren Jesus Kristus. Tro innebär förtröstan – förtröstan på Guds vilja, förtröstan på hans sätt att göra saker och ting, och förtröstan på hans tidschema. Vi bör inte tvinga in vårt tidsschema i hans. Som äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum har sagt:

”Vår uppgift är att förlita oss tillräckligt mycket på Gud för att också förlita oss på hans val av tidpunkt. Om vi verkligen tror på att han är mån om vår välfärd, kan vi inte då låta hans planer utvecklas på det sätt som han finner bäst? Detsamma gäller hans andra ankomst och med alla de frågor där vår tro behöver inkludera tro på Herrens val av tidpunkt för oss personligen, inte bara när det gäller hans övergripande planer och avsikter.”¹

Faktum är att vi inte kan ha sann tro på Herren utan att också ha fullständigt förtroende för Herrens vilja och Herrens val av tidpunkt.

I vårt tjänande i Herrens kyrka bör vi minnas att *när* är lika viktigt som *vem*, *vad*, *var* och *hur*.

För en åskådlig beskrivning av hur viktigt valet av tidpunkt är kan vi se på Herrens jordiska verksamhet och hans därpå följande instruktioner till sina apostlar. Under sin livstid instruerade Herren de tolv apostlarna att inte

predika för hedningarna, utan ”i stället till de förlorade fåren av Israels hus” (Matt 10:6; se också Matt 10:5; 15:22–26). Därefter, vid den rätta tidpunkten, upphävdes denna instruktion i en storslagen uppenbarelse som gavs till aposteln Petrus. Endast då, vid den exakta tidpunkt som Herren dikterade, fördes evangeliet ut till hedningarna (se Apg 10–11).

Fler tempel har alltid varit den rätta inriktningen, men förrän Herrens profet tillkännagav att detta var något som skulle prioriteras, kunde ingen på ett rättmätigt sätt manat fram en sådan plötslig och dramatisk tillväxt för kyrkan och dess folk.

Som detta exempel visar, är fortlöpande uppenbarelse det sätt varigenom Herren administrerar sin tidtabell. Vi behöver denna vägledning från uppenbarelser. Utan tvekan kommer många av oss, eller våra ättlingar, att delta i uppfyllandet av profetior om byggandet av det nya Jerusalems stad (se L&F 84:2–4). Men när det gäller detta är valet av tidpunkt Herrens, inte vårt. Vi får varken godkännande eller blir välsignade om vi förbereder marken eller gjuter grunden för detta storslagna projekt förrän Herren har sagt att tiden är inne. I detta, liksom med många andra ting, fortskrider Herren i sin egen takt och på sitt eget sätt.

Vi vidtar förberedelser på det sätt som Herren har föreskrivit. Vi är redo att agera enligt Herrens tidtabell. Han talar om för oss när tidpunkten är den rätta att ta nästa steg. Just nu koncentrerar vi oss på våra uppgifter och vad vi just nu blivit ombudade att göra. När vi gör detta är vi också uppmärksamma på Herrens löfte: ”Se, jag skall i rätt tid påskynda mitt verk” (L&F 88:73).

Människor som inte accepterar fortlöpande uppenbarelser hamnar ibland i svårigheter genom att göra saker för tidigt, för sent eller för länge. Månggiftets tillämpande är ett exempel.

Vikten av Herrens tidtabell är också tydlig i hans hälsolagar. Herren gav en hälsolag till det forntida Israel. Mycket senare, på grund av ”de onda planer” som råder ”i de sista dagarna” (se L&F 89:4), har han gett oss ett visdomsord

som är anpassat till omständigheterna i vår tid, åtföljt av de utlovade välsignelser som vi behöver i vår tid.

Herrens val av tidpunkt gäller också viktiga händelser i vårt personliga liv. Ett storslaget skriftställe i Läran och förbunden förkunnar att en speciell andlig välsignelse kommer till oss "när hans egen tid är inne och på hans eget sätt, efter hans egen vilja" (L&F 88:68). Denna princip är tillämplig på uppenbarelser² och på alla de viktiga händelserna i vårt liv: Födelse, äktenskap, död och till och med våra förflyttningar från plats till plats.

Det räcker inte med att vi går i rätt riktning. Valet av tidpunkt måste vara rätt, och om tidpunkten inte är rätt bör våra handlingar anpassas enligt Herrens tidtabell såsom den uppenbarats genom hans tjänare.

För flera år sedan tillkännagav president Gordon B Hinckley att ett stort antal nya tempel skulle byggas, vilket i stort sett innebar en

fördubbling av verksamma tempel i kyrkan från omkring 50 till omkring 100, inom bara några år. Fler tempel har alltid varit den rätta inriktningen, men förrän Herrens profet tillkännagav att detta var något som skulle prioriteras, kunde ingen på ett rättmätigt sätt manat fram en sådan plötslig och dramatisk tillväxt för kyrkan och dess folk. Endast Herrens profet kunde ge tecken åt kyrkan att fördubbla antalet verksamma tempel inom bara några få år.

I mitt tal på generalkonferensen i oktober 2001 gav jag en annan illustration – vikten av att följa Herrens val av tidpunkt med dem vi försöker få intresserade av att lyssna till evangeliets budskap.³ Att förkunna evangeliet är hans verk, inte vårt. Därför måste det ske enligt hans tidtabell, inte vår. Det finns nationer i världen idag som måste höra evangeliet innan Herren återvänder. Vi vet detta, men vi kan inte framtvinga det. Vi måste vänta på

För en åskådlig beskrivning av hur viktigt valet av tidpunkt är kan vi se på Herrens jordiska verksamhet och hans därpå följande instruktioner till sina apostlar.

En missionär kan planera och arbeta och göra allt som står inom hans eller hennes makt, men det önskade resultatet beror på andra människors handlingsfrihet och handlingar.

Herrens val av tidpunkt. Han kommer att tala om det för oss, och han kommer att öppna dörrar, eller nedriva murar, när tiden är inne. Vi bör be om Herrens hjälp och vägledning så att vi kan vara instrument i hans händer till att förkunna evangeliet för nationer och personer som nu är redo – personer som han vill att vi ska hjälpa idag. Herren älskar alla sina barn, och han vill att alla ska få hans sanningsfullhet och hans rikliga välsignelser. Han vet när grupper eller enskilda är redo, och han vill att vi ska lyssna till och ge akt på hans tidtabell när vi sprider hans evangelium till dem.

Andra människors handlingsfrihet

Att uppnå vissa viktiga målsättningar i vårt liv är underkastat mer än Herrens val av tidpunkt. En del personliga prestationer är också underkastade andra människors handlingsfrihet. Detta är särskilt tydligt i två frågor som är

av särskild betydelse för ungdomar i tjugooårsåldern – missionärsdop och äktenskap.

På sommaren 2001 befann sig syster Oaks och jag i Manaus i Brasilien. Jag talade till omkring 100 missionärer i denna stora stad som ligger vid Amazonfloden. När jag ställde mig upp för att börja tala kände jag mig manad att lägga åt sidan en del anteckningar som jag normalt brukar använda vid sådana tillfällen och lägga till en del tankar om tidpunktens betydelse – några av de skriftställen och principer som jag framlagt här.

Jag påminde missionärerna om att några av våra viktigaste planer inte kan förverkligas utan andra människors handlingsfrihet och handlingar. En missionär kan inte döpa fem personer denna månad utan fem andra människors handlingsfrihet och handlingar. En missionär kan planera och arbeta och göra allt som står inom hans eller hennes makt,

men det önskade resultatet beror på andra människors handlingsfrihet och handlingar.

Följaktligen borde en missionärs målsättningar baseras på missionärens personliga handlingsfrihet och handlingar, inte på andra människors handlingsfrihet eller handlingar. Men detta är inte rätt tidpunkt att utveckla vad jag sade till missionärerna om målsättningar. Istället vill jag dela med mig av några tillämpningar av principen om val av rätt tidpunkt genom några exempel från vårt liv.

Vardaglig tillämpning

På grund av sådant som vi inte har kontroll över kan vi inte planera och förverkliga allting som vi önskar i vårt liv. Många viktiga ting kommer att äga rum i vårt liv som vi inte har planerat, och inte alla är välkomna. Till och med uppfyllelsen av våra rättfärdigaste önskningar kan undandra sig oss eller komma på andra sätt eller vid andra tidpunkter än vad vi planerat.

Vi kan till exempel inte vara säkra på att vi kommer att gifta oss så snart som vi skulle önska. Ett äktenskap som äger rum vid rätt tidpunkt enligt vår synpunkt kan vara till välsignelse för oss, eller också inte. Min hustru Kristen är ett exempel. Hon gifte sig inte på många år efter sin mission och examen.

Den rätta tidpunkten för äktenskap är kanske det bästa exemplet på ett ytterst viktigt beslut i våra liv som nästan är omöjligt att planera. Liksom andra viktiga jordiska händelser som beror på andra människors handlingsfrihet, eller på Herrens vilja och val av tidpunkt, kan inte äktenskapet med säkerhet förutses eller planeras. Vi kan och bör arbeta för och be om våra rättfärdiga önskningar, men trots detta kommer många att förbli ensamma mycket längre än sin önskade tidpunkt för äktenskap.

Så vad bör man göra under tiden? Tro på Herren Jesus Kristus förbereder oss för allt vad livet än för med sig. Detta slags tro förbereder oss för att ta itu med livets möjligheter –

att dra fördel av det som vi får och att uthärda besvikelserna över det vi inte får. När vi utövar denna tro bör vi hänge oss åt de prioriteringar och normer som vi ska följa i frågor som vi inte kontrollerar och uthärda trofast i dessa åtaganden, oavsett vad som händer oss på grund av andra människors handlingsfrihet eller Herrens val av tidpunkt. När vi gör detta får vi en följdriktighet i vårt liv som skänker oss inriktning och frid. Oavsett vilka omständigheterna är som ligger

bortom vår kontroll, kan våra åtaganden och normer vara konstanta.

Ensamstående vuxnas åtaganden och tjänande kan förankra dem genom de svåra åren då de väntar på rätt tidpunkt och rätt person. Deras åtaganden och tjänande kan också inspirera och stärka andra människor. De som gör detta åtagande är kloka: Jag ska sätta Herren främst i mitt liv och jag ska lyda hans bud. Att utföra detta åtagande ligger inom varje människas kontroll. Vi kan fullgöra detta åtagande utan hänsyn till vad andra människor beslutar sig för att göra, och detta åtagande förankrar oss oavsett vilket val av tidpunkt Herren har för de viktigaste händelserna i vårt liv.

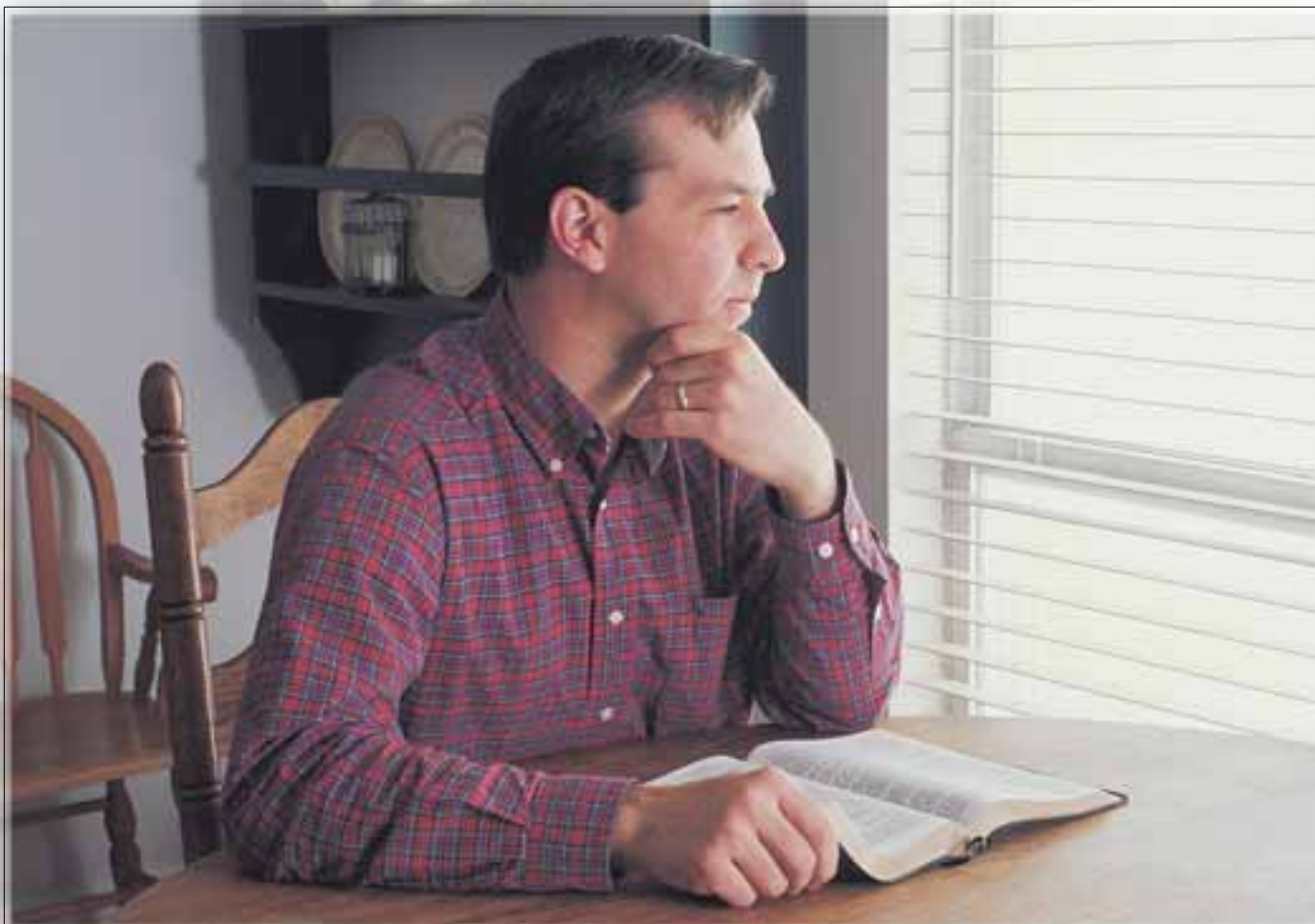
Ser ni skillnaden mellan att besluta er för vad ni ska göra, till skillnad från att försöka planera att ni ska gifta er då ni tar examen eller att ni kommer att tjäna minst X kronor på ert första arbete?

Om vi har tro på Gud och om vi håller fast vid hans grundläggande bud och sätter honom främst i vårt liv, så behöver vi inte planera varje enskild händelse – inte ens de viktiga händelserna – och vi bör inte känna oss förkastade eller deprimerade om en del ting – inte ens en del mycket viktiga ting – inte äger rum vid den tidpunkt som vi har planerat, hoppats på eller bett om.

Bestäm er för att sätta Herren främst i ert liv, lyd hans bud och gör vad Herrens tjänare ber er att göra. Då har ni beträtt vägen mot evigt liv. Då spelar det ingen roll om

Den rätta tidpunkten för äktenskap är kanske det bästa exemplet på ett ytterst viktigt beslut i våra liv som nästan är omöjligt att planera. Den är beroende av andra människors handlingsfrihet eller Herrens vilja och val av tidpunkt.

Förankra ert liv i eviga principer, och agera enligt dessa principer oavsett omständigheterna och vad andra människor gör. Då kan ni invänta Herrens val av tidpunkt och vara säkra på hur det kommer att gå i evigheten.

ni kallas att vara biskop eller president för Hjälpföreningen, om ni är gifta eller ensamstående, eller om ni dör i morgon. Ni vet inte vad som kommer att hända. Gör ert bästa när det gäller det som är grundläggande och personligt och förlita er sedan på Herren och hans val av tidpunkt.

Livet har en del märkliga vändningar. Jag ska återge en del personliga upplevelser som illustrerar detta.

När jag var ung man trodde jag att jag skulle verka som missionär. Jag utexaminerades från high school i juni 1950. Tusentals kilometer bort, en vecka efter denna examen, gick en nordkoreansk armé över den 38:e breddgraden och vårt land låg i krig. Jag var sjutton år, men som medlem av Utahs nationalgarde blev jag snart beordrad att förbereda för mobilisering och aktiv tjänst. Plötsligt skulle inte den heltidsmission äga rum som jag och många andra

unga män i min generation hade planerat och hoppats på.

Ett annat exempel: Efter att ha verkat som rektor för Brigham Young-universitetet i nio år blev jag avlöst. Några månader senare utsåg staten Utahs guvernör mig till att verka under tio år vid statens högsta domstol. Jag var då 48 år. Min hustru June och jag försökte planera resten av vårt liv. Vi ville verka i den heltidsmission som ingen av oss fått förmånen att utföra. Vi planerade att jag skulle verka i 20 år i statens högsta domstol. Därefter, vid slutet av två 10-åriga perioder, då jag nästan skulle vara 69 år, skulle jag pensionera mig från högsta domstolen och vi skulle sända in våra missionärspapper och verka som ett missionärspär.

Jag firade min 69:e födelsedag för två år sedan och blev starkt påmind om denna viktiga plan. Om saker och ting gått som planerat skulle jag ha skickat in papper för att verka som missionär tillsammans med min hustru June.

Fyra år efter det att vi uppgjort denna plan kallades jag till de tolv apostlarnas kворum – någonting vi aldrig drömt om skulle hända. Vi insåg då att Herren hade andra planer och en annan tidtabell än vad vi hade förväntat oss och jag avgick som domare vid högsta domstolen. Men detta var inte slutet på de viktiga skillnaderna. När jag blev 66 år avled min hustru June i cancer. Två år senare gifte jag mig med Kristen McMain, den eviga följeslagerska som nu står vid min sida.

Så totalt annorlunda mitt liv är än vad jag hade planerat! Mitt yrkesliv har förändrats. Mitt personliga liv har förändrats. Men åtagandet som jag har gett Herren – att sätta honom främst i mitt liv och att vara redo för vadhelst han vill att jag ska göra – har burit mig igenom dessa förändringar av evig betydelse.

Tro och tillit till Herren ger oss styrka att acceptera och härda ut, oavsett vad som händer i vårt liv. Jag vet inte varför jag fick ett "nej"-svar på mina böner att min hustru sedan många år skulle bli frisk, men Herren gav mig ett vittnesbörd om att detta var hans vilja och han gav mig styrka att acceptera det. Två år efter hennes död mötte jag den underbara kvinna som nu är min hustru för evigheten. Och jag vet att detta också var Herrens vilja.

Jag återvänder till det ämne som jag började med. Lita inte på att ni ska kunna planera varje händelse i ert liv – inte ens mycket viktiga händelser. Var redo att acceptera Herrens planering och andra människors handlingsfrihet i frågor som oundvikligen berör er. Planera, naturligtvis, men inrikta er planering på personliga åtaganden som bär er igenom oavsett vad som händer. Förankra ert liv i eviga principer, och agera enligt dessa principer oavsett omständigheterna och vad andra människor gör. Då kan ni vänta på Herrens val av tidpunkt och vara säkra på hur det kommer att gå i evigheten.

Bestäm er för att sätta Herren främst i ert liv, lyd hans bud och gör vad Herrens tjänare ber er att göra. Då har ni beträtt vägen mot evigt liv.

Den viktigaste principen inom val av tidpunkt är långsiktighet. Jordelivet är bara en liten del av evigheten, men hur vi uppför oss här – vad vi blir som en följd av våra handlingar och önsknings, bekräftat genom våra förbund och de förordningar som administreras till oss genom rätt auktoritet – formar vårt öde genom all evighet. Som profeten Amulek lärde: "Detta liv är tiden, då människorna måste

bereda sig att möta Gud" (Alma 34:32). Denna verklighet bör hjälpa oss att vara långsiktiga – att se saker ur ett evigt perspektiv.

Min bön är att var och en av oss ska lyssna till och ge akt på Herrens ord om hur vi ska uppföra oss under jordelivet och sätta våra normer och fatta beslut som gör att vi kan vara i harmoni med vår himmelske Faders tidtabell. ■

SLUTNOTER

1. *Even As I Am* (1982), s 93.
2. Se Dallin H Oaks, "Undervisa och lär genom Anden", *Liabona*, maj 1999, s 20–21.
3. Se "Dela med oss av evangeliet", *Liabona*, jan 2002, s 8–9.

Från ett tal under en brasafton den 29 januari 2002 vid Brigham Young-universitetet.

LÅT OSS TALA OM DET

1. Låt familjemedlemmarna diskutera hur deras liv kunde ha varit annorlunda om händelser som att bli medlem i kyrkan, att flytta till en ny stad, eller gifta sig hade ägt rum flera år innan de inträffade. Turas om att läsa avsnittet "Herrens tidtabell", och berätta hur det har varit till välsignelse i ert liv att agera enligt Herrens tidtabell.

2. Utse en familjemedlem till att plocka upp ett föremål eller skriva på ett papper. Hindra sedan honom eller henne från att fullgöra uppgiften. Diskutera handlingsfrihetens roll och andra människors handlingar när det gäller att uppnå våra mål. Läs avsnitten "Andra människors handlingsfrihet" och "Vardaglig tillämpning". Återge erfarenheter då "långsiktighet" har hjälpt dig eller någon annan att fatta ett rättfärdigt beslut.

Den röda halsduken

När jag växte upp fick jag lära mig att det inte fanns någon Gud, men en jordbävning och ett par missionärer hjälpte mig att finna honom.

HRIPSIME ZATIKYAN WRIGHT

Jag föddes i Armenien när det var en del av Sovjetunionen. Mina föräldrar lärde mig och mina två syskon att vara ärliga, goda och moraliskt rena, och de gjorde allting för att ge oss en bra utbildning. Men något av det första jag lärde mig i lekskolan var filosofin att religionen är ett opium för folket. Och fram till 12 års ålder visste jag inte att det fanns en Gud.

Välsignat vare ditt namn, Gud

När jag var 12 år förstörde en fruktansvärd jordbävning 90 procent av min hemstad och dödade mer än 50 000 människor. Jag befann mig i skolan när oväsendet tilltog i styrka och allting i vår omgivning började skaka. Jag sögs in i den människomassa som försökte fly ut ur byggnaden. Mitt i all förvirring insåg jag plötsligt att jag kanske aldrig mer skulle få träffa min familj igen. I detta ögonblick såg jag en röd halsduk som min mor stickat åt mig hänga i en stor korridor till höger om trappan. Jag följde en ingivelse och slet mig loss från människomassan för att hämta halsduken. I det ögonblicket skakade marken för tredje och sista gången och jag såg hur trappan kollapsade med alla mina vänner i dess spillror. När jag återfått fattningen fann jag att skolan var en enda stor grushög – förutom detta lilla område där jag och min röda halsduk befann sig.

Hela min familj på fem personer överlevde. När min far

såg min mamma, min åtta månader gamla syster, min sjuårige bror och mig sitta mitt på gatan efter att ha letat sju timmar efter oss, var det enda han sade: "Välsignad vare ditt namn, Gud." Jag hade förlorat mitt hem men för första gången hörde jag Guds namn.

Hemkänsla

Elva år gick. Jag hade just tagit examen vid den medicinska fakulteten i Yerevan, Armeniens huvudstad, där jag var medicine studerande i oftalmologi. När jag utförde en del frivilligt arbete träffade jag två sista dagars heliga missionärer och vi blev goda vänner. De välkomnades till vårt hem liksom alla andra, men så snart de började tala om Gud blev hela atmosfären spänd. Mina föräldrar sade till mig att missionärer som "undervisar sin religion" inte var välkomna i vårt hem. Personligen var jag inte intresserad av religion, men jag hade inte hindrat dem därför att det fanns någonting så annorlunda i dessa missionärers ögon – någonting så oskyldigt, rent och storartat. Jag var mycket intresserad av att finna källan till det ljus som jag lade märke till i deras ögon.

När mina föräldrar hade uttryckt sitt avståndstagande undvek jag att träffa missionärerna och kom slutligen överens om att träffa dem i deras kyrkobyggnad, men bara för att säga att jag var alltför upptagen för att fortsätta våra

diskussioner. Jag kom en timme för tidigt till vårt möte och steg in i ett rum med en massa stolar och omkring 15 människor närvarande. När jag tyst satt där och inte försökte störa någon, förbluffades jag av den ovanliga men otroliga hemkänslan. Jag kände det som när jag var fem år och kunde springa hem, krama min mamma och berätta för henne allt jag gjort – säker på att hon älskade mig, att hon alltid skulle vara där för mig och att allting var bra. Efter de långa åren av andlig vilsenhet visste jag att var hemma.

Den kvällen knäböjde jag och bad till Gud för första gången i mitt liv. Om det fanns en himmelsk Fader ville jag att han skulle svara mig, berätta för mig om det som missionärerna lärde var sant, visa mig varför jag kände mig så annorlunda. Det är svårt att beskriva vad som därpå hände. Jag hade aldrig tidigare haft en så påtaglig känsla av min himmelske Faders närhet. Jag visste att han älskade mig. Han kände mig. Han hade alltid funnits där. Jag somnade den kvällen med visshet i hela

Jag slet mig loss från folkmassan på trap-porna för att hämta den röda balsduk som min mor hade stickat åt mig. I detta ögonblick skakade marken för tredje och sista gången och jag såg hur trapphuset rasade in med alla mina vänner i spillrorna.

Ovan: På dagen för sitt dop gick Hripsime (t h), ensam till kyrkan. Mina vänner, däribland syster Anderson (t v), var närvarande. I sista minuten anlände Hripsimes mor och bror. Nedan: Syster Zatikyan under sin mission på tempelområdet i Salt Lake City.

mitt hjärta om att jag funnit min väg hem.

Jag började studera evangeliet mycket omsorgsfullt. Efter fyra månaders intensiv undersökning beslöt jag mig för att bli döpt.

Mitt liv vändes snabbt upp och ner. Jag förlorade mitt arbete och var tvungen att sluta mina medicinska studier. När mina intressen och värderingar började förändras började mina gamla vänner att försvinna. Men svårast av allt för mig att acceptera var att mina föräldrar var emot mitt dop.

Jag kände så stor kärlek till mina föräldrar. De hade gett allt de hade för att ge mig bästa tänkbara utbildning och omgivning. De var stolta över det jag uträttat. Men när de hörde mitt beslut blev de chockerade. Det var första gången jag ville göra något som de inte samtyckte till, och det var mycket svårt för oss

alla. Men jag visste att Gud ville att jag skulle bli döpt. Så även om min familj skulle förneka mig, kunde jag inte förneka min himmelske Fader.

Min familj tackade inte ja till inbjudan till mitt dop, så på min dopdag gick jag ensam till kyrkan. Det fanns många människor på dopet, men det kändes som om mina enda "familjemedlemmar" var de två missionärerna. Men när jag gick till dopfunten såg jag min mor och bror. Det var den lyckligaste dagen i mitt liv. Min familjs närvaro var som en solstråle som förde med sig hoppet om en ljusare morgondag.

Dela med sig av evangeliets ljus

Det följande året var fyllt med välsignelser. Förutom uppgifterna i min gren och mycket

frivilligt tjänande hittade jag ett arbete på ett privat sjukhus och kunde fortsätta min utbildning. Min mor kom till kyrkans möten ett flertal gånger efter mitt dop, och blev medlem i kyrkan fem månader senare. Men det viktigaste var att min himmelske Faders kärlek ingick i mitt liv, och jag hade förvisningen att jag äntligen var på väg hem.

Jag ville dela med mig av det ljus som evangeliet fört in i mitt liv, så exakt ett år efter mitt dop sände jag in min ansökan att verka som heltidsmissionär. I förhoppningen att min fars hjärta hade mjuknat berättade jag om mitt beslut. Hans reaktion var oväntat ilsken. Jag satt tyst i mitt rum hela natten och efter arbetet nästföljande dag var jag alltför rädd för att komma hem. Jag arbetade fortfarande när min far kom till min arbetsplats. Efter en lång tystnad frågade han slutligen: "Vill du verkligen lämna allt detta – ditt hem, dina vänner, din utbildning, ditt arbete – bara för att komma till en plats som du inte ens känner till?" Jag sade: "Ja." Efter detta samtalade vi inte förrän samma dag som jag åkte iväg på mission. Den dagen kom 10 korta dagar efter det att jag mottagit min kallelse att verka som missionär på tempelområdet i Salt Lake City.

En extra Mormons bok

När jag åkte iväg för att verka som missionär var min mor och syster medlemmar i kyrkan. Sex månader senare skrev min mor ett brev till mig där det stod: "Jag fann ett extra exemplar av Mormons bok i vårt hem. Din far sade att jag måste lagt min bok på fel plats. Det är så spännande. Någoting håller på att hända." Senare fick vi reda på att fyra månader efter min avfärd hejdade min far missionärerna på gatan och frågade dem hur det var att vara missionär, var de åt och sov, hur de fick sitt uppehåll och vilket schema de hade. Han ville veta varför denna kyrka var viktigare för mig än någonting annat.

Åtta månader efter min avfärd fick jag mitt första brev från min far. Han skrev: "Den 2 december 2000 döptes jag. Litet i sänder fick jag kunskap om evangeliet. Jag är så stolt över dig. Jag är så stolt över min flicka som inte gav upp utan förde oss in på den här vägen." När jag avslutat min mission hade hela min familj omvänt till evangeliet och många släktingar och vänner hade beslutat sig för att bli medlemmar i kyrkan.

När Hripsime avslutade sin mission hade hela hennes familj och många släktingar och vänner blivit döpta (överst; däribland hennes far (ovan), som skrev: "Jag är så stolt över min flicka som inte gav upp utan förde oss in på den här vägen."

Att leva i ljuset

Som en följd av de sanningar jag lärt mig känner jag mig förpliktad att leva ett meningsfullt liv. Jag vet att Gud lever och att han känner var och en av oss. Det spelar ingen roll vilken utbildning eller bakgrund vi har, när vi är nära honom kan vi känna hans kärlek. Jag vet detta, inte som följd av mina föräldrars undervisning, inte som följd av att alla i min omgivning trodde det, utan därför att jag känner det av hela mitt hjärta.

Det ljus jag såg skina i dessa första missionärers ögon är samma ljus som jag kände när jag besökte möteshuset för första gången och visste att jag kommit hem.

Det är det ljus jag såg i mina familjemedlemmars ögon när de en efter en kom in i kyrkan. Och det är det ljus som beskrivs i skrifterna. "Om I viljen fästa blicken allena på min ära, skola edra kroppar bli uppfyllda med ljus" (L&F 88:67). ■

Hripsime Zatikyan Wright är medlem i Salt Lake-universitetets tredje församling, Salt Lake-universitetets första stav.

Frågor och svar

Hur kan jag bäst förbereda mig för att ta emot melkisedekska prästadömet?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

L I A H O N A

Aronska prästadömet är det lägre prästadöme som har "nycklarna till betjäning av änglar och det förberedande evangeliet, vilket är evangeliet om omvändelse, dop och syndernas förlåtelse" (L&F 84:26–27). Det högre prästadömet har fått sitt namn efter Melkisedek, en högpräst på Gamla testamentets tid, och har "nyckeln till rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud" (L&F 84:19). Eftersom melkisedekska prästadömet har rättigheten att offici-
era i högre förordningar och till att utföra andliga välsignelser, kommer de upplevelser du får när du tagit emot det högre prästadömet att bygga vidare på dina upplevelser som diakon, lärare och präst.

Bland annat kan diakoner dela ut sakramentet och samla in fasteoffer, lärare kan förbereda sakramentet och delta i hemundervisningen, och präster kan döpa,

Att lära sig att uppfylla aronska prästadömet's plikter förbereder er för melkisedekska prästadömet.

Bärare av aronska prästadömet bör hålla sig värdiga på varje tänkbart sätt när de förbereder sig för det högre prästadömet.

Lär att ta ansvar. En hel del ansvar följer med melkisedekska prästadömet.

Att verka inom prästadömet är att verka i Jesu Kristi namn. Närma er honom genom bön, fasta, studier i skrifterna, lydnad mot buden och tjänande av andra.

välsigna sakramentet och ordinera andra präster, lärare och diakoner. Även om alla dessa ansvar inom aronska prästadömet är andliga aktiviteter, är förordningarna och plikterna inom melkisedekska prästadömet till och med ännu andligare. När du därför förbereder dig för att ta emot det högre prästadömet bör du förbereda dig andligt för större ansvar, som att förläna den Helige Andens gåva och att ge prästadömsvälsignelser.

I en stor del av dina förberedelser bör ingå att med flit uppfylla alla dina plikter inom aronska prästadömet och att ära de kallelser du tar emot. I dina förberedelser bör ingå alla de aktiviteter som för dig närmare Frälsaren, eftersom det är hans prästadöme du förbereder dig för att ta emot och hans auktoritet som du kommer att använda för att välsigna andra. Dessa aktiviteter inkluderar bön, fasta, studera skrifterna, hålla buden, hålla sig fri från skadliga inflytanden i världen och att tjäna andra människor.

LÄSARE

Eftersom du har tagit emot aronska prästadömet har du redan börjat förbereda dig för att ta emot det melkisedekska prästadömet.

Det är viktigt att du fullgör de uppgifter inom aronska prästadömet som du nu har, eftersom du får fler ansvar senare.

Oyunsuren Bandi, 20, Old Darkhans gren, Ulaanbaatars norra distrikt, Mongoliet

Både i aronska och melkisedekska prästadömet ingår tjänandets princip. Prästadömet är tjänande. Aronska prästadömet för-

bereder dem som är värdiga att bära det för ännu större tjänande som bärare av melkisedekska prästadömet. Förbered dig genom att studera Läran och förbunden 84. När du lyder buden skänker du glädje till andra genom din trofasthet.

Äldste Jeffrey Jardine, 21, Saltamissionen, Argentina

De ansvar och upplevelser vi kan ha inom aronska prästadömet är storslagna, detsamma gäller den Ande vi känner. Men genom

melkisedekska prästadömet blir vi mognare och mer ansvarsfulla och känner större kärlek, glädje och godhet. Vi förbereder oss för att ta emot melkisedekska prästadömet genom studier och bön.

John Louie Ambrosio, 18, Catanias första gren, Catanias distrikt, Italien

Närvaro i seminariet och i andra klasser i kyrkan hjälpte mig att förstå hur det högre prästadömet fungerar. Jag studerade särskilt

Läran och förbunden 13, 20, 84 och 107. Dessa kapitel ger en bred kunskap om de två prästadömena. Ju mer jag försöker hedra prästadömet, desto större betydelse får det i mitt liv.

Humberto Martins de Araújo Júnior, 22, Caetés första församling, Paulista stav, Olinda, Brasilien

Om vi studerar, ber och lyder buden blir vi redo att ta emot det melkisedekska prästadömet. Herren sade: "Jag vill giva människobarnen rad på rad" (2 Nephi 28:30). Detta innebär att vi bör arbeta flitigt men tålmodigt på att tillväxa i evangeliet.

Grigoryan Babken, 18, Komitas gren, Yerevans distrikt, Armenien

Om ni utövar ert prästadöme i tjänande verksamhet och försöker ära er kallelse som präst, blir ni helt naturligt förberedda för välsignelserna att officiera i det

melkisedekska prästadömet och verka som missionär.

Äldste Benny C Smith, 20, Chilemissionen Santiago Öst

När jag tänker på prästadömet känner jag hur mycket vår himmelske Fader och Jesus Kristus älskar oss. Det är en stor förmån att utföra förordningar som är nödvändiga för frälsningen, därför är det viktigt att vara värdig. Jag tycker mycket om Frälsarens ord: "Vad slags män bören I då vara? Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är" (3 Nephi 27:27).

Nick Chemezov, 18, Charkovs gren, Kiev, Ukraina distrikt

Vi räknar med er, mina unga bröder i aronska prästadömet.

Vi behöver er. I likhet med Helamans 2 000 unga krigare är även ni Guds andebarn och ni kan också förlänas kraft att bygga och försvara hans rike. Vi vill att ni ingår beliga förbund, precis som de gjorde. Vi vill att ni är skrupulöst lydiga och trofasta, precis som de var."

Se äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, "Den bästa generationen missionärer", *Liahona*, nov 2002, s 47.

Aronska prästadömet är ett förberedande prästadöme. Detta visar att en del erfarenheter är annorlunda i melkisedekska prästadömet.

Förordningar som celestial vigsel utförs av dem som bär det högre prästadömet. När du uppfyller ditt ansvar i aronska prästadömet blir du bättre förberedd att ta emot det melkisedekska prästadömet.

Ebers Raúl Alvarez Comesaña, 23, Montevideos 10:e församling, Montevideos västra stav, Uruguay

Det finns ingenting mera heligt i en ung mans liv än att ta emot det melkisedekska prästadömet. Ansvaren är större, men det är också välsignelserna, om vi utför våra ansvar. Bästa sättet att förbereda sig är att leva värdigt varje dag.

Moisés Nefi Morales Gonzáles, 17, Navals församling, Ventanilla stav, Peru

VAD TYCKER NI?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar på nedanstående fråga, tillsammans med namn, ålder, bemedress och församling, stav (eller gren, distrikt). Var god skicka ett fotografi på dig själv. Skicka ditt svar så att det kommer fram till oss den 1 november 2003. Skriv till Questions and Answers 11/03, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Eller skicka e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

FRÅGA

"Jag kämpar med samma frestelser om och om igen, fastän jag har tagit avstånd från dem för flera år sedan och har motstått dem hittills. Varför godtar inte Herren mitt beslut och tar bort frestelsen?" ■

Förbered dig för att möta Gud

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftstäl-
len och lärdomar som tillgo-
doser behoven hos de systrar som ni
besöker. Berätta om era erfarenheter
och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni
undervisar att göra samma sak.

Alma 34:32: "Detta liv är tiden,
då människorna måste bereda sig
att möta Gud, ja se, detta livets dag
är dagen, på vilken människorna
skola utföra sina arbeten."

Äldste Marvin J Ashton (1915–1994) i de tolv apostlarnas kvorum:
"De tio jungfrurna [se Matt 25:1–13]
representerar människorna i Jesu
Kristi Kyrka och inte världens männi-
skor i allmänhet. Ansvar att ha olja
i våra lampor är en individuell fordran
och möjlighet. Den andliga förbere-
delsens olja går inte dela med sig av ...
Oljan gick att köpa på marknaden
i liknelsen, men i vårt liv samlas den
ihop genom rättfärdigt leverne, en
droppe i taget" ("A Time of Urgency",
Ensign, maj 1974, s 36).

President Harold B Lee (1899–1973): "Hur länge har ni skjutit upp
dagen för er omvändelse från era
missgärningar? Den domare vi kom-
mer att ställas inför är den rättfärdige
domare som kommer att ta med vår
kapacitet och våra begränsningar i
beräkningen, våra möjligheter och
våra handikapp. Den som syndar,
omvänder sig och därefter fyller sitt
liv med meningsfulla ansträngningar

kommer inte att förlora lika mycket
på den rättfärdiga domens dag som
den som, fastän han inte begår allvar-
lig synd, faller djupt ner genom att
underlåta att göra det som han har
kapacitet och möjlighet att göra"
(*Kyrkans presidenters lärdomar:*
Harold B Lee, s 229).

**Äldste Dallin H Oaks i de tolv
apostlarnas kvorum:** "Den slutliga
domen är inte bara en utvärdering av
det totala antalet goda och onda gär-
ningar – vad vi har *gjort*. Det är en
bekräftelse av vilken slutlig inverkan
våra gärningar och tankar har haft –
vad vi har *blivit*. Inte för någon räcker
det med att bara arbeta mekaniskt.
Evangeliets bud, förordningar och
förbund är inte en lista över insätt-
ningar som ska göras på ett him-
melskt konto. Jesu Kristi evangelium
är en plan som visar oss hur vi ska bli
vad vår himmelske Fader vill att vi ska
bli" ("Uppmaningen att bli något",
Liabona, jan 2001, s 40).

Alma 5:28: "Se, ären I avklädda
allt högmod? Jag säger eder, att om I
icke så är fallet, ären I icke beredda att
möta Gud."

Moroni 7:47: "Den kärlek, som är
Kristi rena kärlek ... den som på den
yttersta dagen befinnes hava den,
med honom är allt väl."

**Anne C Pingree, andra rådgivare
i Hjälpföreningens generalpresi-
dentskap:** "Vi kan förändra världen
en familj och ett hem åt gången
genom kristlig kärlek, med våra små
och enkla, kärleksfulla handlingar ...
Steg för steg förändrar våra kärleks-
fulla gärningar vår natur, de definie-
rar vår karaktär och gör oss till sist
till kvinnor som med mod och
hängivenhet säger till Herren: 'Här
är jag, sänd mig'" ("Kärlek: En familj,
ett hem åt gången", *Liabona*, nov
2002, s 108).

**President Spencer W Kimball
(1895–1985):** "De som ger akt på var-
ningen och vidtar sina förberedelser,
de som återfinns vid midnatt med
olja i sina lampor, de som har tåla-
mod, långmodighet och fullständig
hängivenhet, har löftet att de ska få
slå sig ned vid bröllopsfesten tillsam-
mans med sin Herre" (*Faith Precedes
the Miracle* [1972], s 257).

• Hur kan vi öka mängden olja
i våra lampor? (Se L&F 45:56–57.)

• Vad kan vi göra för att bli
mer kärleksfulla och mindre
högmodiga? ■

Den Onyttige tjänaren

Jesus undervisade sina lärjungar om tro och trofasthet och förhållandet mellan hans nåd och våra gärningar.

ÄLDSTE W ROLFE KERR
i de sjuttios kvorum

Som en av fyra pojkar uppvuxna på en familjegård i norra Utah lärde jag mig många värdefulla ting av kloka, kärleksfulla och framsynta föräldrar. Vi blev genom ord och exempel undervisade om att sätta vår lit till Herren och att "all seger och härlighet [erhålls] genom [vår] flit och trofasthet och [vår] tros böner" (L&F 103:36). Vi blev undervisade om att vara trofasta mot Herren Jesus Kristus och hans lärdomar.

När Frälsaren avslutade sin jordiska verksamhet undervisade han sina lärjungar om tro och trofasthet. Hans ord krävde nya och till synes krävande regler för hur vi ska uppföra oss (se Luk 10–19). Somliga av hans lärjungar

kände sig överväldigade och vädjade till Herren: "Ge oss mer tro" (Luk 17:5). Frälsaren svarade genom att ge dem ytterligare av det som för oss kan tyckas vara svåra lärdomar – en liknelse om tro och trofasthet. I liknelsen om den onyttige tjänaren finner vi bilder av jordbruksliv, bilder som de lätt kunde förstå. Dess principer är lika tillämpliga idag som då de gavs.

Tjänaren och Herren

Jesus inledde: "Om någon av er har en tjänare som plöjer eller vaktar boskap ..." (Luk 17:7). På Jesu tid var tjänarna sina herars egendom och liknade mer slavar än

anställda. Lagen krävde av dem att de skulle göra vadhelst deras herre var i behov av, som att plantera, vakta får eller förbereda och servera mat. I gengäld blev tjänarna omhändertagna av sina herrar.

Frälsaren fortsatte sin fråga: "... säger han då till honom, när han kommer hem från marken: Kom genast och ät. Säger han inte i stället: Laga nu till vad jag skall äta och fäst upp dina kläder och passa upp mig medan jag äter och dricker. Sedan får du själv äta och dricka" (v 7–8). Tjänarens plikt var att först och främst tillgodose sin herres behov. Det var otänkbart att herren skulle låta tjänaren äta middag medan hans egen måltid var oförberedd.

Jesus avslutade sedan liknelsen med denna retoriska fråga: "Inte tackar han tjänaren, för att denne gjorde det han var tillsagd att göra? (v 9.) Tjänaren borde inte förvänta sig att få tack för sitt arbete eftersom han, trots allt, bara gjorde det han redan förpliktigat sig att göra.

För att hans lärjungar skulle förstå avsikten med liknelsen betonade Frälsaren: "Så skall också ni säga, när ni har gjort allt som krävs av er: Nu är vi tjänare utan uppgifter. Vi har bara gjort det vi var skyldiga att göra" (v 10). Eftersom herren hade tillgodosett alla behov hos tjänaren så var tjänarens enda uppgift det som han var

På Jesu tid krävdes det av tjänarna att de skulle göra vadhelst deras herre behövde, som att plantera, vakta fåren eller förbereda och servera mat. I gengäld blev tjänarna omhändertagna av sina herrar.

skyldig sin herre och vad han redan var förpliktigad att göra.

Jag tror att Jesus i denna liknelse undervisade sina lärjungar om tro och trofasthet, principer jag började lära mig som pojke på gården.

Trons och ihärdighetens principer

Föreställ er fyra unga pojkar som växer upp på en gård. För oss innebar trofasthet att gå den extra milen. Det innebar att vi inte skulle behöva bli tillsagda om allting vi skulle göra, utan att vi skulle förutse vad som behövde göras och göra det. Att ge mat till boskapen var inte bara en fråga om att kasta hö, säd och ensilage i krubban. Det innebar också att man skulle ta bort ståltråden från balarna, hö som inte bärgats och utspilld säd. Att ta hand om boskapen innebar att kontrollera staket och grindar, att rengöra och lägga ut halm på golven åt djuren och kontrollera om det fanns sjuka eller förlamade djur. Att plöja fälten var mer än att bara köra med traktorn från ena änden av åkern till den andra. Det innebar att se till att plogarna satt rätt, att arbeta på ett bra sätt – stänga inhägnaderna och gräva diken – underhålla den maskinella utrustningen och lämna tillbaka redskapen på sina respektive platser.

Matbordet var mer än en plats där man åt, det var en plats där man fick undervisning, uttryckte känslor och återgav upplevelser och gjorde upp planer för framtiden. Hemmet var inte bara en plats där vi bodde, utan en plats som skulle hållas ren och då och då målas och tapetseras om, med vår fulla delaktighet. Sängar var inte bara någonting man sov i utan de skulle också bäddas varje dag och varje vecka skulle sängkläderna bytas. Tallrikar var inte bara något man åt på utan de skulle diskas och prydligt ställas upp i skåp. Frukter och grönsaker var inte till för att glupskt förtäras utan de skulle konserveras, buteljeras eller frysas.

Hushållsplikterna var en del av det som förväntades av oss pojkar. Vi lärde oss det gamla talesättet: "Ett arbete som är värt att göras är värt att göras väl."

Ihärdighet innebär att trofast utföra sina plikter utöver minimikravet. Det är att arbeta på en nivå som representerar våra bästa ansträngningar och vad som är avsevärt mer än det minimalt förväntade. Det var till hjälp för oss att bevittna våra föräldrars exempel på ihärdighet. När en lång dags arbete på gården var över uppfyllde vår far sina hemundervisningsplikter och tog emot och ärade många kallelser i kyrkan under årens lopp. Förutom att stödja sin make på hans gård och i hans ansvar i prästadömet, bar vår mor sin egen tunga börda av kallelser inom församling och stav. Våra föräldrar var trofasta. De var verkligen ihärdiga.

Då och då hör vi en del medlemmar i kyrkan uttrycka att det är så svårt att vara trofast i dagens värld. De säger: "Det är svårt att betala ett fullt tionde." "Det är svårt att hålla sig moraliskt ren", eller till och med, "det är svårt att vara en sista dagars helig". Det faktum att en del saker är svåra är inte nytt för dem som har omfattat Jesu Kristi evangelium. Han kommer också att utgjuta sin kraft över oss för att hjälpa oss att utföra dessa svåra ting.

Jesus undervisade sina lärjungar om mycket som var svårt (se Joh 6:60).

Vad skulle Frälsaren säga om vi kände oss benägna att tycka att vår lott var alltför svår eller utmanande? Kanske skulle han fråga, som han gjorde med sina apostlar: "Inte vill väl också ni gå bort?" (Joh 6:67). Det är min bön att vi ska känna igen hans givmildhet och barmhärtighet mot oss och svara som Petrus: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige" (Joh 6:68–69).

Trofasthet, även mot det som vi tycker är svåra lärdomar, är en egenskap som Frälsaren uppmuntrade hos sina lärjungar. Men Jesus ville också att de skulle förstå att detta

På vår familjegård innebar ihärdighet att trofast utföra sina plikter utöver minimikravet.

att vara till behag för sin herre var mer än en fråga om arbetsmoral. Han lärde dem att det också var en hjärtats angelägenhet och rörde deras förhållande till sin himmelske Mästare.

Trons och nådens principer

Som unga pojkar på gården insåg vi att vi stod i skuld för allting, fysiskt och andligt, till Herren och våra föräldrar. Vi blev lärda, som Amulek undervisade zoramiterna om, att be "både morgon, middag och afton" för vår egen välfärd och för deras välfärd som befinner sig i vår omgivning (se Alma 34:19–27). Familjeböner och enskilda böner var en del av våra dagliga rutiner. Vi lärde genom ord och exempel att ha tro på "skördens Herre" (se Alma 26:7). När vi har plöjt, planterat, bevattnat och bearbetat marken så överlämnar vi vårt öde i hans händer. Vi arbetade hårt men visste att utan solsken och regn, Guds nåd och barmhärtighet och kärleksfulla föräldrars välvilja, så kunde vi inte uträtta någonting.

Är det inte denna tro på och tillit till Gud som kung Benjamin undervisade om när han sade: "Om I skullen giva all den tack och det lov, som hela eder själ har förmåga att ägna åt Gud, som skapat eder ... om I skullen tjäna honom med hela eder själ, skullen I dock vara onyttiga tjänare ... Nu frågar jag: Kunnen I av eder själva säga något? Jag säger eder: Ingalunda! I kunnen icke säga, att I ären så mycket som jordens stoft" (Mosiah 2:20–21, 25).

Vi står i skuld hos Gud för själva vårt liv. När vi lyder hans bud, vilket är vår plikt att göra, så välsignar han oss omedelbart. Vi står därför i ständig tacksamhetsskuld till honom och är hans onyttiga tjänare. Utan nåd är inte vår ihärdighet tillräcklig för att vi ska bli frälsta.

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum har skrivit om denna liknelse:

"Guds givmildhet [eller nåd] ska inte uttryckas genom att förminska de plikter han lägger på oss. Av den som fått mycket ska mycket utkrävas – inte tvärtom. Ej heller ska gudomlig givmildhet uttryckas genom att förminska Guds normer angående vad som ska göras. Istället är det så att där mycket är givet och mycket görs av lärjungen, så är Guds givmildhet överväldigande!

När vi har gjort allt som står i vår makt kommer vi en dag att få 'allt vad [vår] Fader har' [L&F 84:38]. Däri ligger Guds givmildhet. När vi utför vår plikt är han bunden – glädjerikt bunden."¹

I liknelsen om den onyttige tjänaren undervisade Frälsaren sina lärjungar och oss om tro och trofasthet. Han undervisade om ihärdighet och nåd. Må vi vara tappra och ihärdiga. Må vi göra mer än det som minimalt förväntas. Må vi tacksamt erkänna att endast hans nåd kan göra oss fullkomliga i honom (se Moroni 10:32–33). ■

FOTNOT

1. *Even As I Am* (1982), s 86.

Vi står i skuld hos Gud för själva vårt liv. När vi lyder hans bud, vilket är vår plikt att göra, så blir vi genast välsignade. Därför står vi i ständig tacksamhetsskuld till honom och är hans onyttiga tjänare. Utan nåd är inte vår ihärdighet tillräcklig för att vi ska bli frälsta.

Den boken

Under en lång tid ignorerade jag boken. Men slutligen öppnade jag den och den förändrade mitt liv för alltid.

SUWIT SAISAM-ANG

Jag hade flera möjligheter att ta upp den där blå boken. När jag gjorde det ville jag läsa mer och mer. Jag upptäckte att Herren hade en plan med mitt liv.

När jag flyttade in i ett studenthem i Khon Kaen, Thailand, lade jag märke till en blå bok i ett hörn av rummet. Jag tog aldrig upp den och boken låg fortfarande där när jag flyttade ut från studenthemmet många månader senare.

När jag tagit min college-examen återvände jag till min hemstad Kalasin. En dag när jag besökte en vän såg jag en blå bok överst på hans TV – en bok som påminde mig om den som låg i mitt studentrum. "Var fick du tag i den boken?" frågade jag min vän. Han sade att missionärer hade gett den till honom. Jag sade att jag sett en liknande bok men att jag inte visste någonting om den. Min vän hade inte heller läst den.

Jag tog upp boken och läste slutligen orden på omslaget – "Mormons bok. Ännu ett testamente om Jesus Kristus." Därefter slog jag upp boken på måffa, fann Jakob, kapitel 5 och började läsa om ett förädlad och ett vilt olivträd. Även om jag egentligen inte förstod meningen med denna allegori kände jag mig lycklig när jag läste den.

Allteftersom dagarna gick upptäckte jag att jag ville läsa mer i boken, så därför återvände jag till min väns bostad för att låna den. När jag kom dit samtalade min vän med

två missionärer. De presenterade sig som äldste Reid och äldste Haroldsen och bestämde en tid då de skulle besöka mig. De kom som de hade lovat och berättade för mig om deras tro på vår himmelske Faders plan. När de talade kunde jag känna Faderns kärlek.

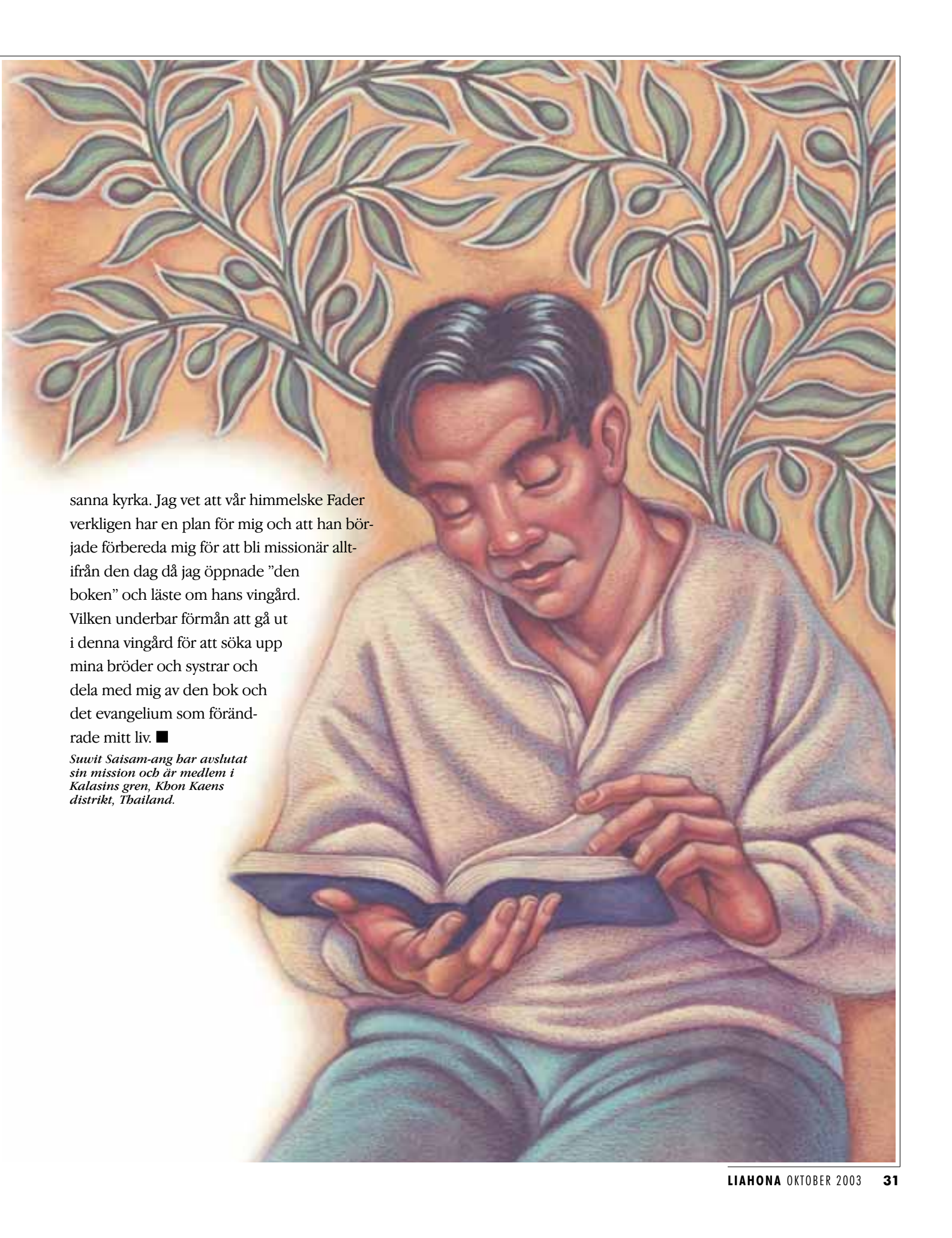
På deras inbjudan besökte jag kyrkan på söndagen. Även om bara 10 personer var närvarande kände jag kärlek till Kalasin gren, och jag samtyckte till att komma igen.

Jag döptes den 21 mars 1999 och började snart arbeta med missionärerna. När jag såg hur missionärerna försökte sprida evangeliet kunde jag känna Guds kärlek till sina barn.

Två månader efter mitt dop fick min äldre syster ett personligt vittnesbörd och blev också döpt. En månader senare döptes också min systerdotter. Med hjälp från medlemmarna tredubblades snart vår lilla gren, med omkring 30 medlemmar som regelbundet besökte kyrkan.

Ett år efter mitt dop fick jag en kallelse att verka som heltidsmissionär i Bangkok, Thailand. Min äldre syster fick också en kallelse att verka i samma mission.

Jag vet att det inte var tur eller ett sammanträffande att jag blev medlem i Herrens

sanna kyrka. Jag vet att vår himmelske Fader verkligen har en plan för mig och att han började förbereda mig för att bli missionär alltifrån den dag då jag öppnade "den boken" och läste om hans vingård. Vilken underbar förmån att gå ut i denna vingård för att söka upp mina bröder och systrar och dela med mig av den bok och det evangelium som förändrade mitt liv. ■

Suwit Saisam-ang har avslutat sin mission och är medlem i Kalasins gren, Khon Kaens distrikt, Thailand.

Hemma hos familjen Hinckley

När syster Marjorie Pay Hinckley står i en talarstol för att tala till skaror av sista dagars heliga får hon oss genast att känna oss hemma. Med hennes charmerande spiritualitet och äkta kärlek drar hon oss milt in i sin egen familjekrets. Därefter – som om hon vore vår egen mor eller mormor – säger hon att hon är stolt över oss. Och hon uppmuntrar oss genom att säga att vi med Herrens hjälp kan övervinna livets svårigheter och finna glädje.

När hennes make, president Gordon B Hinckley, talar i talarstolen, tar han ofta på sig rollen som kärleksfull far och far- och morförälder. Han undervisar oss om hur vi kan bli bättre barn, föräldrar, män, hustrur och familjemedlemmar.

Varhelst de beger sig i kyrkan tycks president och syster Hinckley finna "familjen" – förutom sina 5 barn, 25 barnbarn och 35 barnbarnsbarn. Makarna Hinckley är anmärkningsvärt väl lämpade att undervisa om den livsstil som de har varit exempel på under ett mer än 90-årigt liv och ett 66-årigt äktenskap, och att ge råd om de viktigaste roller vi någonsin kommer att uppfylla. De besökte nyligen redaktörerna för kyrkans tidningar för att berätta hur man kan stärka äktenskapet och familjen.

Marjorie Pay Hinckley (ovan, strax före sitt äktenskap år 1937) och Gordon B Hinckley (ovan, på sitt examensfoto från universitetet år 1932) har i 66 år vandrat sida vid sida i ett kärleksfullt kamratskap.

"HAN GAV MIG ANDRUM OCH LÄT MIG FLYGA!"

Kyrkans tidningar: Varför har ert äktenskap varit så lyckligt under en så lång tid?

President Hinckley: Grunden för ett gott äktenskap är ömsesidig respekt – respekt för varandra och omtanke om varandras väl och ve. Detta är nyckeln. Om en make tänker mindre på sig själv och mer på sin hustru skulle vi ha lyckligare hem i kyrkan och över hela världen.

Kyrkans tidningar: Syster Hinckley, du har sagt att din make "alltid låter mig sköta mig själv. Han insisterar aldrig på att jag ska göra något på hans sätt, eller på något annat sätt, för den delen. Från första början gav han mig andrum och lät mig flyga."¹ Hur har han gjort det?

Syster Hinckley: Han talar aldrig om för mig vad jag ska göra. Han låter mig vara fri. Han har fått mig att känna mig som en verklig person. Han har uppmuntrat mig att göra vadhelst som gör mig lycklig. Han försöker inte regera över eller dominera mig."

Kyrkans tidningar: President Hinckley, du har sagt: "Somliga män anser sig ha rätten att tvinga sin hustru att stämma överens med vad de uppfattar som idealet. Men det lyckas aldrig."² Hur har du undvikit att göra detta mot syster Hinckley?

President Hinckley: Jag har försökt att respektera min hustrus individualitet, hennes personlighet, hennes önsningar, hennes bakgrund och hennes ambitioner. Låta henne flyga. Ja, låt henne flyga! Låt henne utveckla sina egna talanger. Låt henne göra saker på sitt eget sätt. Gå ur vägen för henne och häpna över det som hon uträttar.

Kyrkans tidningar: Nämn något som hon gör som får dig att häpna.

Ovan: Gordon B Hinckley som anställd i kyrkan år 1935.

President Hinckley ger sin hustru äran för deras lyckliga liv (ovan med två av deras barn omkring 1943).

President Hinckley:

Oj, oj, det är mycket ...

Syster Hinckley (leende): Detta blir svårt för honom.

President Hinckley: ... Hon har tagit hand om hemmet under alla dessa år. När våra barn växte upp var jag borta en stor del av tiden på uppdrag i kyrkan. Under den första tiden, då jag hade ansvar för arbetet i Asien, vilket jag hade under en lång tid, kunde jag vara borta så länge som två månader i taget. På den tiden kunde vi inte telefonera fram och tillbaka hela tiden. Hon tog hand om allting. Hon drev hemmet. Hon tog hand om allting och skötte barnen.

Vi hade en trädgård på baksidan av huset.

När jag kom hem efter ett av mina långa uppdrag fann jag att gräsmattan var planterad. Hon och barnen hade grävt upp bakgården, sått frön till gräsmattan och där fanns en vacker gräsmatta! Trädgården blev inte lidande eftersom vi kunde plantera en annan trädgård på södra sidan. Men hela denna bakgård blev en vacker gräsmatta.

Detta är typiskt för det sätt som hon gjorde saker på. Hon var självständig och hade ett enastående sinne för skönhet.

"JAG FÖREDRAR ATT SKRATTA"

Kyrkans tidningar: Syster Hinckley, du har sagt: "Enda sättet att klara sig igenom livet är att skratta sig igenom det. Man måste antingen skratta eller gråta. Jag föredrar att skratta. Att gråta ger mig huvudvärk."³

Syster Hinckley: Om vi inte kan skratta åt livet har vi stora problem.

Kyrkans tidningar: Kan du komma på ett tillfälle då skratt var den bästa medicinen för dig?

Syster Hinckley: Jag tror att det kan vara nästan vilket tillfälle som helst. En dag då våra barn var små gjorde jag en gryta. Jag gjorde verkligen ett bra arbete. När jag tog ut den från ugnen sade vår son Dick: "Hur kommer det sig att du har bakat skräpet?"

Kyrkans tidningar: Hur gammal var han vid det tillfället?

Syster Hinckley: Fjorton år – tillräckligt gammal för att veta bättre!

"ALLA NJUTER AV VARANDRAS SÄLLSKAP"

Kyrkans tidningar: Vad gör ni för att hålla er familj nära varandra?

President Hinckley: Vi har gjort många saker under vårt liv – många, många saker. På sommaren, alltsedan våra barn var mycket små, försökte vi ta oss någonstans,

Familjen Hinckley vid tiden för president Hinckleys kallelse som generalauktoritet.

se någonting. Vi fortsatte med detta när barnen hade blivit äldre, efter att de gift sig.

Min hustru sade en gång att en av hennes främsta målsättningar var att gå nedför Hongkongs gator tillsammans med sina barn. Därför begav vi oss alla till Asien vid ett tillfälle. Därefter sade hon att hon skulle vilja gå nedför Jerusalems gator tillsammans med sina barn. Så vi såg över vår ekonomi och begav oss alla till Jerusalem. Vi har haft goda tider.

Jag vill säga detta till hennes fördel: våra barn tycker om varandra. Vi kommer fortfarande tillsammans. Vi har hemafton med vår storfamilj en gång i månaden – med alla våra barn, barnbarn och barnbarnsbarn som är i staden och som är anträffbara. Detta är bara en fortsättning av det som vi gjorde när barnen var små. Vi hade familjens hemafton. När jag var borta tog hon hand om hemaftonen och andra viktiga ting. Hon höll det flytande.

Kyrkans tidningar: Beskriv en hemafton med er storfamilj.

President Hinckley: Vi äter tillsammans och vi samtalar med varandra. Vi har helt enkelt en underbar stund tillsammans och diskuterar en eller två saker. Alla njuter av varandras sällskap. Detta är verkligen någonting underbart i denna tid.

Kyrkans tidningar: Du har nämnt att ni hade hemaftnar som ung pojke i din fars och mors hem.

President Hinckley: Det är riktigt, det sträcker sig tillbaka till 1915 då president Joseph F Smith tillkännagav programmet. Min far sade: "Vi ska ha hemaftnar." Vi

President och syster Hinckley har rest i världen tillsammans (till höger), de har bland annat besökt Canada för återinvigningen av templet i Cardstone, Alberta, år 1991 (ovan).

försökte och det var inte särskilt framgångsrikt allra först. Men det blev bättre och vi har alltid haft hemaftnar – i min fars hem och i mitt hem och barnen har det i sina hem.

"GÖR DITT ALLRA BÄSTA"

Kyrkans tidningar: Vad skulle du vilja säga till föräldrar som har gett akt på rådet att ha hemafton och lever enligt förbunden efter bästa förmåga – men ändå har en son eller dotter som gått vilse?

President Hinckley: Gör så gott ni kan. Och när ni har gjort det så lägg helt enkelt saken i Herrens händer. Gå framåt med tro.

Syster Hinckley: Ge aldrig upp. Förlora aldrig hoppet om dem.

President Hinckley: Ingen är förlorad förrän någon har gett upp. Håll fast vid det. Lyckligtvis har vi aldrig haft denna erfarenhet i vårt hem. Det är jag tacksam över. Vår familj har klarat sig förvånansvärt bra, som jag ser det. Och jag ger hela äran åt denna lilla dam.

Syster Hinckley: Tack.

Kyrkans tidningar: Vilka råd skulle ni vilja ge till barn som bor i hem där man inte håller

FOTO GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Ovan: Vid invigningen av templet i Mexico City år 1983.

Ovan: President och syster Hinckley tillsammans med sina barn och släktingar vid örtagårdsgraven i Jerusalem i juni 1996.

hemafton – men ändå skulle vilja det av hela sitt hjärta?

President Hinckley: Barn kan göra en hel del. Det är olyckligt att vi har dessa situationer, men de är verkliga. Barn kan göra sitt allra bästa. De kan ibland påverka sina föräldrar. Många hem har blivit bättre som en följd av att barn har bett för det och bett sina föräldrar om det. En del barn i olyckliga omständigheter kan ha upplyftande erfarenheter i sina vänners hem i kyrkan. Men det är tråkigt när barn inte kan ha välsignelserna och fördelarna av ett hem där det finns en önskan att leva efter evangeliet och följa kyrkans program.

Kyrkans tidningar: Du har sagt att din far aldrig handgripligt tillrättavisat något av sina barn.⁴

President Hinckley: Det är rätt. Jag tror inte att man behöver slå barn, eller någonting liknande. Barn kan disciplineras med kärlek. De kan få råd – om föräldrarna tar sig tid att lugnt och stilla sätta sig ner med dem och samtala med dem. Berätta om konsekvenserna av dåligt uppförande, av att inte göra saker och ting på rätt sätt. Barnen skulle må

bättre och jag tror att alla skulle bli lyckligare.

Min far straffade oss aldrig fysiskt. I sin visdom samtalade han lugnt med oss. Han vände oss om när vi vände oss åt fel håll, utan att slå oss, ta till livremmen eller någonting liknande. Jag har aldrig trott på fysisk bestraffning av barn. Jag tror inte det är nödvändigt.

Kyrkans tidningar: Syster Hinckley, du har sagt att "man inte lär ett barn att inte slå genom att slå"⁵

Syster Hinckley: När min dotter Jane var en ung flicka sade hon en dag till mig att hon hade en vän som hade fått utgångsförbud. Jag sade: "Utgångsförbud? Vad innebär det?" Vi lät våra barn själva komma på saker och ting. De visste när de gjorde fel och de kunde själva reda upp det. En av våra döttrar bestämde sig för att stanna hemma från kyrkan en söndag. Så hon stannade hemma. Hon kände sig mycket ensam. Alla var i kyrkan utom hon, och hon bara satt på gräsmattan. Hon försökte sig inte på det igen. Hon upptäckte att det inte var roligt. Det var ensamt.

"DET BLEV BÄTTRE ÄN JAG FÖRVÄNTAT MIG"

Kyrkans tidningar: Du har roat församlingar, syster Hinckley, med din kommentar att när din make blev kyrkans president så undrade du: "Hur kunde en trevlig flicka som jag hamna i en sådan här röra?"⁶ Kan du ge ett perspektiv på denna kommentar nu när du har varit gift 66 år med denne fine man?

Syster Hinckley: Tja, det blev bättre än jag förväntat mig. Det har varit ett bra liv.

President Hinckley: Vi har verkligen haft ett bra liv. Verkligen. Det är inte mycket vi

Ovan: Syster Hinckley med dotter, dotterdotter och två barnbarnsbarn. Nedan: På president Hinckleys 80-årsdag.

ångrar. Vi har gjort misstag, naturligtvis, här och var, men inget som har fått allvarliga följder. Jag tror att vi har gjort bra ifrån oss.

Kyrkans tidningar: Tror ni att de ungdomar som gifter sig idag ställs inför samma utmaningar som ni gjorde, eller har de annorlunda utmaningar?

President Hinckley: I stort sett ställs de inför samma utmaningar. Vi gifte oss under depressionsåren. Vi hade inte mycket när vi gifte oss, inte något att tala om. Det hade inte heller någon annan. Det tycktes mig som om alla var fattiga.

Syster Hinckley: Vi visste inte att vi var fattiga.

President Hinckley: Vi började på ett blygsamt sätt. Herren har så rikligen välsignat oss. Jag vet inte hur någon kan ha blivit mer rikligt välsignad än vad vi har varit. Vi har haft problem. Vi har gått igenom allt det som våra föräldrar gått igenom – barn som varit sjuka, allt sådant. Men när allt kommer omkring, om man kan leva tillsammans med en god kvinna i hela sitt liv och se hur ens barn växer upp till lyckliga, dugliga och ansvarskännande medborgare, då kan man betrakta sitt liv som framgångsrikt. Det handlar inte om hur många bilar man äger, storleken på ens hus, eller något sådant. Det är kvaliteten på

det liv som man levt som är betydelsefullt.

Kyrkans tidningar: Hur hanterar ni olika åsikter?

President Hinckley: Vi har bara gått vidare och försökt vara snälla mot varandra. Som jag sagt, ömsesidig respekt är det som gör hela skillnaden – att ha respekt för varandra som individer och inte försöka förändra sin partner efter sitt eget sätt. Man låter henne leva sitt liv på sitt eget sätt och uppmuntrar hennes talanger och intressen. Då kommer man bättre överens.

Om det finns något som bekymrar mig så är det att en del försöker styra sin hustrus liv och talar om för henne allt hon borde göra. Det fungerar inte. Det ger varken lycka i barnens liv, eller i föräldrarnas, när mannen försöker styra allting och kontrollerar sin hustru. De är partners. De är kompanjoner i detta stora äventyr som vi kallar äktenskap och familjeliv.

Syster Hinckley: Jag gifte mig klokt, eller hur?

President Hinckley (skrattande): Vi har haft ett bra liv. Vi uppskattar fortfarande varandra. ■

SLUTNOTER

1. Citerad i Sheri L Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s 141.
2. Hörnstenarna till ett lyckligt hem (broschyr), s 5.
3. Citerad i Virginia H Pearce, red, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley* (1999), s 107.
4. Se "Atmosfären i vårt hem", *Nordstjärnan*, nov 1985, s 3.
5. Citerad i *Glimpses*, s 53.
6. Se *Glimpses*, s 108.

Denna intervju hölls av Marvin K Gardner och Don L Searle.

FOTO GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Överst: På besök i Fiji, oktober 1997.

Ovan: I Yellowstones nationalpark.

FOTO GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Ovan: Ankomsten till Shenzhen, Kina, i maj 1996. Till vänster: President Hinckleys firar sin 85-årsdag tillsammans med familjen år 1995.

En sång för Ryan

Luana Lish

Det var den slags lördag som får mig att vilja stanna kvar i min varma, sköna säng. Men så lyxigt skulle jag inte ha det. Det irriterande ljudet av min personsökare gjorde mig uppmärksam på en eldsvåda i en närliggande cementfabrik, så jag slängde på mig min utrustning och rusade mot dörren, tacksam för att min hjälm täckte mitt rufsiga hår. Jag hade inte oroat mig över mitt utseende sedan jag gick

med i vår lilla stads brandkår och därefter blev utbildad för nödsituationer.

Elden vid cementfabriken var snart släckt. Men våra personsökare satte igång igen. Denna gång skulle vi bege oss till en motorvägsolycka som bland andra en fyraårig pojke hade råkat ut för. Jag visste att detta skulle bli svårt, så min partner och jag började omedelbart att be. Ingen personal som är utbildad för nödsituationer kan sanningsenligt säga att han eller hon inte påverkas när de tar hand om allvarligt skadade barn.

När vi kom fram upptäckte vi en vit skåpbil som låg upp och ner mitt på motorvägen. Jag försökte genast

hitta vår patient, eftersom jag trodde att han kanske fortfarande låg i fordornet. Men jag blev ombedd att komma till andra sidan av motorvägen där ett flertal människor böjde sig över ett litet barn. En man var läkare. Han gav mig en sammanfattning av pojkens mest allvarliga skador och försvann sedan in i folkmassan. En kvinna höll barnets hand och tröstade honom.

M*in lilla patient grät och jag ville stilla hans rädsla, kyssa bort hans skador och trösta hans räddade mor. Mina händer utförde de rutiner jag var så bekant med, men jag kände mig så otillräcklig.*

Jag frågade om hon visste vad han hette. "Han heter Ryan", sade hon.

"Jag är hans mamma."

Anmärkningsvärt nog var hon och två äldre barn oskadade.

Nödsituationspersonalen följer en viss procedur för att se till att våra patienter får bästa omvårdnad, men ingen av dessa procedurer kan förbereda oss för det mänskliga lidande vi måste handskas med när vi bevittnar hemska olyckor. Jag kommer ihåg hur jag i mitt inre upprepade vad jag lärt mig men att jag också kände mig överväldigad. Min lilla patient grät och jag ville stilla hans rädsla, kyssa bort hans skador, och lova hans oroliga mor att han skulle bli bra. Mina händer utförde de rutiner jag var så väl insatt i, men jag kände mig så otillräcklig, så ensam. Min kollega kunde inte hjälpa mig med Ryan eftersom han tog hand om den lille pojkens far, som fortfarande var instängd i skåpbilen.

Snart anlände ambulanserna. Jag fick i uppgift att hålla i Ryans huvud på vägen till sjukhuset. Jag knäböjde ovanför hans huvud och talade lugnt med honom, men han fortsatte att gråta och vrida sig fram och tillbaka. Jag oroade mig för att han skulle skada sig ännu mer, men att hålla fast honom skulle skapa andra problem.

Vid denna tidpunkt bad jag allt intensivare, och jag bad min himmelske Fader att välsigna mig med att veta hur jag skulle trösta och lugna Ryan och lindra hans smärta. Omedelbart kände jag en maning. "Sjung för honom." Jag tvekade.

Jag ifrågasatte om jag hade förstått det korrekt. Trots allt var jag en yrkeskvinna och hur skulle det se ut med nödsituationsutbildad personal i en ambulans som sjunger för en kritiskt skadad patient?

Ryan skrek till och på nytt kände jag den bestämda maningen. "Sjung för honom." När jag höll hans huvud lutade jag mig försiktigt mot hans öra och började sjunga: "Jag är som en stjärna på himlen. Hela världen ser hur jag ler" ("Jag är som en stjärna", *Barnens sångbok*, s 84). När jag sjöng blev Ryan tyst. Jag sjöng "Jag är Guds lilla barn" och många andra primärsånger. Jag insåg att Ryan var en sista dagars helig när jag lade märke till hur hans mycket upprörda mamma försökte sjunga tillsammans med mig. Mer än en gång blev specialisterna bekymrade över att han var alltför tyst, men Ryan svarade på tilltal. Jag fortsatte att sjunga hela vägen till sjukhuset och in på akutmottagningen, där chock-teamet tog över behandlingen.

Senare den dagen återvände jag till sjukhuset för att se hur Ryan och hans far hade det. Jag fick veta att Ryan hade genomgått en operation och att hans tillstånd nu var stabilt och att han klarade sig bra. Fastän både han och hans far behövde en tids sjukhusvistelse för att återhämta sig, var jag tacksam över nyheten. Ryan och jag blev snart goda vänner och jag ser fortfarande fram emot att varje år få ett julkort med Ryans bild inuti.

Jag ska alltid minnas en besvarad bön då min lille patient omedelbart

tystnade när han fick höra sånger som han älskade, sånger som påminde honom om hur mycket vår himmelske Fader älskar honom. Effekten av nödsituationsmedicin är verkligen häpnadsväckande, men skönheten och enkelheten i några primärsånger kommer alltid att stanna kvar i mitt minne som ett stilla och innerligt mirakel.

Luana Lish är medlem i Rapid Creeks församling, McCammons stav, Idaho.

Inte bara ännu en affär

Yolanda Zayas

Trots att min make och jag kom från familjer med religiösa och moraliska principer, var vi inte nöjda med det sätt varpå vår egen familj på fem personer utvecklades andligen. Jag besökte samma kyrka som jag vuxit upp i, åtföljd av våra tre barn – Beverly, Janice och Ralph. Min make Raúl besökte inte kyrkan eftersom han tyckte att alla kyrkor var affärsföretag. Han tyckte att de var genomkommersialiserade och att många ledare profiterade på medlemmarnas donationer. Han tyckte också att religiös litteratur inte skulle köpas, utan ges till människor som var intresserade av den.

I februari 1986 råkade min make se två sista dagars heliga missionärer som gick förbi vårt hus och han bjöd in dem. Han hade för avsikt att fråga om den kyrka de representerade var intresserad av att köpa en tomt att bygga ett möteshus på. Min make är i

fastighetsbranschen, så han såg detta möte som en försäljningsmöjlighet.

Missionärerna kunde inte ge honom några upplysningar om detta, men de missade inte tillfället att fråga honom om de kunde bestämma tid för en diskussion om det återställda evangeliet. Min make var säker på att detta var en kyrka lik alla andra som han kommit i kontakt med tidigare, så därför bad han dem komma nästa dag. Hans avsikt var att visa dem att deras kyrka bara använde Gud för att göra affärer.

Vi tog emot missionärerna nästa dag med en viss misstänksamhet. Men när de fortsatte att samtala med oss om kyrkan och dess historia började vi känna någonting mycket speciellt i våra hjärtan. När de gav sig av lämnade de några exemplar av Mormons bok, och min make frågade hur mycket han var skyldig för dem. Till hans förvåning kostade inte böckerna någonting.

Missionärerna gav oss några exemplar av Mormons bok och min make frågade hur mycket han var skyldig för dem. Till hans förvåning kostade inte böckerna någonting.

Hans förvåning var till och med ännu större när han insåg att denna kyrka inte var ett affärsföretag. Han blev intresserad och började ställa alla slags frågor till missionärerna.

Vi besökte kyrkan varje söndag efter detta, och den 15 juli 1987 omvändes hela vår familj till kyrkan. Vi döptes och beseglades senare för evigheten som en familj i templet. Vår son Ralph verkade som heltidsmissionär och gifte sig senare i templet. Våra två döttrar har gift sig med återvända missionärer i templet, och vi har nu nio vackra och friska barnbarn.

Min make och jag har verkat i

många kallelser i kyrkan och har fortsatt att tillväxa andligen och hjälpt till med att sprida evangeliet i vår gren, som är belägen i den södra delen av vår vackra förtrollande ö, Puerto Rico. Min make har två gånger presiderat över Salinas gren. Arbetet har varit hårt, men vi vet att vårt exempel som gren har sått många frön runt om i vår lilla stad.

Vad mer kan vi begära av vår himmelske Fader? Vår tacksamhet är evig. Det som började som ett enkelt affärssamtal och ett försök att bevisa att kyrkan var ett affärsföretag, kom att bli största tänkbara celestiaa transaktion för vår familj – möjligheten att bli förenade med varandra, med vår Frälsare Jesus Kristus och vår himmelske Fader.

Yolanda Zayas är medlem i Salinas gren, Guayama distrikt, Puerto Rico.

Vägled till kyrkan

Yadamsuren Munkhtuya

Jag växte upp i Mongoliet och trodde på buddismen. Men en dag kom en vän till mitt hem. Hon var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon berättade för mig om Jesus Kristus och inbjöd mig att komma till hennes kyrka. Jag lyssnade inte till henne. Hon kom igen, men ändå lyssnade jag inte.

Några veckor efter hennes besök hade jag en dröm. I drömmen sade en röst till mig att jag skulle besöka kyrkan. Jag frågade: "Vad? Vilken

kyrka? Jag förstår inte." Rösten berättade för mig hur jag skulle komma till kyrkan. Jag fick veta: "Besök den här kyrkan i morgon bitti. Vid din ankomst kommer två missionärer att möta dig."

När jag vaknade upp nästa morgon var jag förvirrad. "Vem hade kommit till mig i drömmen? Vem hade talat med mig?" undrade jag. Men jag bestämde mig för att komma till kyrkan.

Jag följde direktiven och fann kyrkan. Vid dörren möttes jag av två

missionärer. De skakade hand med mig och inbjöd mig att vara med på mötet. Medlemmarna var trevliga och alla log. Jag kände mig mycket glad.

Efter sakramentsmötet inbjöd mig missionärerna att lyssna till diskussionerna. Jag sade: "Ja."

När äldste Johnson och äldste Sampson gav mig den första diskussionen var jag förvirrad, men de förklarade allting på nytt. De hade kraftfulla vittnesbörd. Jag ställde många frågor och äldsterna gav mig alltid svar. De läste skrifterna tillsam-

mans med mig och inbjöd mig att be om det som de hade berättat för mig. Därefter lämnade de mitt hem.

Jag kände mig lycklig. Jag bestämde mig för att fråga Gud om det som jag lärde mig var sant. Jag knäföll och bad: "Om Gud lever och älskar mig, om Jesus Kristus lever och om denna kyrka är sann, låt mig känna Anden." Efter min bön kändes mitt hjärta så varmt och behagligt. Det kändes som om jag flög. Jag kände svaret komma till mitt hjärta: "Gud lever. Han älskar dig! Jesus Kristus lever. Var inte förvirrad. Detta är den enda sanna kyrkan." Jag visste att detta var den Helige Anden som vittnade om sanningen. Jag hade fått mitt svar från Gud.

Två dagar senare återvände missionärerna till mitt hem. Jag berättade för dem om mina känslor och att jag ville bli döpt. Jag var så glad att jag hoppade upp och ner. Under de följande tre veckorna gav äldsterna mig de övriga diskussionerna, och jag blev döpt.

Jag vet att Gud lever och att han älskar oss. Jesus Kristus är vår Återlösare och Frälsare. Jag vet att Joseph Smith såg Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus. Jag älskar Mormons bok och vet att den är Guds ord. Jag verkar nu som heltidsmissionär i Raleigh, North Carolina, i Förenta staterna. Jag älskar min mission. Detta är Herrens verk. Jag är så tacksam för att jag blev vägledad till Jesu Kristi sanna kyrka. ■

Yadamsuren Munkbtuya har avslutat sin mission och är medlem i Gamla Darchbans gren, Ulaanbaatars norra distrikt, Mongoliet.

I en dröm sade en röst till mig att jag skulle komma till kyrkan. "Vilken kyrka?" frågade jag. Rösten talade om för mig hur jag skulle komma till kyrkan. "Vid din ankomst kommer två missionärer att möta dig."

VI ÄR
döttrar
TILL VÅR
himnellske Fader
SOM ÄLSKAR OSS

SUSAN W TANNER
Unga kvinnors generalpresident

När jag såg ut över klassrummet och betraktade blyga men ivriga 12-åriga flickors ansikten, tänkte jag på den första raden i Unga kvinnors tema: "Vi är döttrar till vår himmelske Fader som älskar oss."

Jag undrade: "Hur vet dessa unga kvinnor att vår himmelske Fader älskar dem?" Så jag frågade dem.

Många tittade ner eller hasade nervöst med fötterna, för att slippa bli tillfrågade. Det var uppenbart för mig att de behövde lite tid för att fundera över frågan och kanske lite avskildhet för att ge sitt svar. "Fundera på det under lektionen", sade jag.

Finn hans kärlek i ditt liv

Under avslutningen delade jag ut papper och lät de unga kvinnorna anonymt skriva ner hur de visste att vår himmelske Fader älskade dem. Medan de kämpade med att skriva någonting hörde jag kommentarer som: "Det är så svårt" och "jag är inte säker på att jag vet." Jag slogs särskilt av Jocelyn, som hade kämpat med tårarna under större delen av lektionen. När jag i avskildhet läste deras svar visste jag vilket tillknycklat papper som var hennes. Hon sade helt enkelt: "Därför att han räddade min mamma."

Hennes mamma är en av mina kära vänner och jag hade också bett intensivt för henne. Hon hade just genomgått en lyckad hjärtooperation och skulle skrivas ut från sjukhuset då en pulsåder i hennes mjälte sprack. Inom några minuter var hon nära döden.

Jag undrade hur dessa unga kvinnor visste att vår himmelske Fader älskar dem. Så jag frågade dem.

FOTO ROBERT CASEY; BILDEN ÄR ARRANGERAD

Jocelyns svar gav mig en lätt rysning. Vad hade hänt om vår himmelske Fader inte hade räddat hennes mamma? Skulle hon ändå veta att vår himmelske Fader älskar henne?

Ett läkarlag arbetade frenetiskt med att återuppliva henne tillräckligt mycket för att hon skulle kunna genomgå en akut operation. Mirakulös är enda sättet att beskriva hennes återhämtning. Det var ett svar på många böner, däribland Jocelyns och mina. Det var ett kraftfullt vittnesbörd om Guds kärlek.

Men ändå gav mig Jocelyns svar en lätt rysning. Vad hade hänt om vår himmelske Fader inte hade räddat hennes mamma? Skulle hon ändå ha vetat att vår himmelske Fader älskar henne? Skulle hon ha kunnat känna Herrens kärlek trots de oundvikliga sorger och tragedier som livet för med sig?

Därefter tänkte jag på Ashley, min makes systerdotter. Hon är också medveten om att hennes Fader i himlen älskar henne, ändå reagerade hon helt annorlunda än Jocelyn.

För ungefär ett år sedan vandrade Ashley tillsammans med sin far

och mor på den steniga kusten i närheten av deras hem i norra Kalifornien. Hennes pappa fotograferade vackra scener till akvareller som han skulle måla. Från ingenstans och utan förvarning uppslukades stranden av en våldsam våg, bar ut hennes far i havet och släpade hennes mor utmed stenblocken. Ashley var tillräckligt långt inne på inlandet för att dödsvågen skulle undgå henne. Skräckslagen över det som hon just hade bevittnat sprang hon för att be om hjälp.

Inom några minuter ringde en man med mobiltelefon ett larmnummer och räddningsaktionen inleddes. Hennes mamma hade landat på en svårtillgänglig plats där hon bara kunde nås med helikopter. Hon hade en outhärdlig smärta, bruten rygg och arm och otaliga skramor och sår på grund av de våldsamma stenblocken och det rasande havet. Ashleys far gick inte att hitta någonstans.

Sadrak, Mesak och Abed-Nego hade tro och bevarades i den brinnande ugnen. Profeten Abinadi litade också på Herren, ändå bevarades inte hans liv. Men alla visste de att Herren älskade dem.

När Ashleys mor låg vid havets kant och väntade på att bli räddad kände hon sin makes närhet, och hon visste utom allt tvivel att han hade gått bort. Hans kropp återfanns aldrig.

Vår himmelske Fader räddade inte Ashleys pappa. Ändå vet Ashley fortfarande att han älskar henne. Hon säger: "Under den där tiden kände jag den Helige Andens tröst. Jag visste att jag skulle träffa min pappa igen. Och jag kände Herrens kärlek genom den omtänksamhet andra människor visade."

Varje vecka står unga kvinnor och deras ledare över hela kyrkan upp och deklamerar: "Vi är döttrar till vår himmelske Fader, som älskar oss ..." Vet vi verkligen detta? Vet vi det tillräckligt mycket för att denna kunskap ska stärka och stödja oss? Hur kan vi få bättre kunskap om och känna hans kärlek? Exemplet med Jocelyn och Ashley visar att vi kan få kunskap om att Gud älskar oss – både under glada och sorgsna stunder.

Finna hans kärlek i skrifterna

När jag funderade över dessa händelser som slutade så olika, kom jag att tänka på ett par ojämförliga exempel i skrifterna – Sadrak,

Mesak och Abed-Nego som räddades ur den brinnande ugnen och Abinadis martyrskap genom eld.

Sadrak, Mesak och Abed-Nego var trofasta tjänare till Herren. De visste att han älskade dem. De hade tro på att han kunde bevara dem i den brinnande ugnen, om det var hans vilja. "Om det blir så", sade de, "är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung" (Dan 3:17). De hade inte bara tro på att Herren kunde rädda dem, utan ännu viktigare, de förlitade sig på hans vilja för dem, oavsett om de blev beskyddade eller inte. Den förbluffade kung Nebukadnessar bevittnade den mirakulösa räddningen och insåg vilken kraftfull kärlek Gud hade till dessa tjänare som "förtröstade så på honom" (Dan 3:28).

Profeten Abinadi i Mormons bok förlitade sig också på Herren när han ställdes inför hotet om att bli dödad genom eld. Kung Noah sade: "Fördenskull måste du dö, om du icke vill återkalla alla de onda ord, du talat om mig och mitt folk" (Mosiah 17:8).

Abinadi visade mod genom att vägra. När tiden var inne för honom att brännas blev han

I bland välsignar oss Gud genom att bevilja vårt hjärtas önskningar, och ibland välsignar han oss med kraft och styrka att bära bördan av ouppfyllda och krossade önskningar.

inte mirakulöst räddad. "Han föll. Han hade lidit döden medelst eld, ja, han led döden, emedan han icke ville förneka Guds befallningar, och han bekräftade sanningen av sina ord med sin död" (Mosiah 17:20). Han förlitade sig på att Herren älskade honom och ville hans bästa.

Sadrak, Mesak och Abed-Nego räddades från elden, men inte Abinadi. Ändå var de alla älskade av Herren, och alla visste det.

Resultatet av dessa två berättelser visar att Guds kärlek överstiger de jordiska erfarenheter som vi har. Hans kärlek är större än det goda och det dåliga som vi råkar ut för. Ibland välsignar han oss genom att bevilja vårt hjärtas önskningar, och ibland välsignar han oss med kraft och styrka att bära att

våra önskningar är ouppfyllda eller krossade.

Finna hans kärlek överallt

I mitt liv har jag upptäckt att Gud älskar mig. Jag har bett om vissa välsignelser och han har gett dem till mig. Jag känner hans kärlek i hans barmhärtighet och i hans underverk, i födslar och dop, i hälsa och helbrägdagörelse, i med- och motgångar, i vänskap och i familjekärlek, i bönesvar i rätt tid och i tempel.

Jag har förresten också fått hjälp under mina motgångar. En del bördor tynger mig trots min önskan att denna kalk ska tas bort (se Luk 22:42). Faktum är att det är genom sådana svåra upplevelser som jag känner större beroende av Herren och som hans kärlek utgjuts ännu mer över mig. Jag känner närhet till honom, vet att han bär mig, tröstar mig och ger mig mod att gå vidare. Jag vet, som Paulus sade till romarna, att oavsett hur svårt det är kan ingenting skilja mig från Guds kärlek.

"Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller hunger, nakenhet, fara eller svärd? ...

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken makter,

höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 8:35, 38–39).

Jocelyn och Ashley kunde inte skiljas från sin kärlek till Gud, trots att den enes förälder räddades och den andres inte blev räddad. De kände igen hans kärlek under alla omständigheter – i glädje och sorg. Min önskan är att alla unga kvinnor världen över, oavsett vilka omständigheter de befinner sig i, ska kunna vittna, liksom Jocelyn och Ashley, att "vi är döttrar till vår himmelske Fader som älskar oss"! ■

NEDERLÄND- SKA NYHETER

Under sin resa till Jerusalem år 1841 tillbringade äldste Orson Hyde i de tolv apostlarnas kvorum (ovan) mer än en vecka i Rotterdam för att undervisa om evangeliet. Men det skulle dröja ytterligare tjugo år innan sista dagars heliga missionärer kallades till Nederländerna. De första nyomvända i Nederländerna döptes den 1 oktober 1861, i närheten av byn Broek bij Akkerwoude.

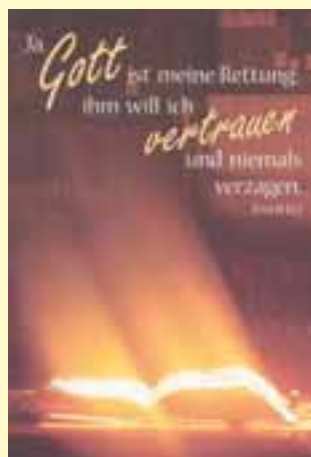
Det finns tre stavar och omkring 7800 medlemmar i Nederländerna. Templet i Haag invigdes den 8 september 2002.

UPPMANING OM MORMONS BOK

När eleverna i en institutklass i Kreuzlingen, Schweiz (ovan) började studera Mormons bok kände de en stark frid i sina liv, och de beslutade sig för att de andra medlemmarna i deras gren skulle känna denna anda. Eleverna vittnade om Mormons bok under sakramentsmötet. Med utgångspunkt i Jesaja 12:2 uppmuntrade de grenens medlemmar att läsa ett kapitel om dagen i en månad.

Även efter denna månadslånga uppfordran höll grenens medlemmar fast vid sin läsvana. Och som en följd av läsandet kom den anda av frid som

instituteleverna kände. Arletta Riesen förklarar: "Det är en så stark anda i vår gren nu. Varje medlem har en större önskan att utföra Herrens vilja, och vi kan känna den kärlek som vi har till varandra. Det är samma kärlek som Jesus Kristus hyser till oss var och en."

DET HÄNDE I OKTOBER

Här följer några viktiga händelser i kyrkans historia som ägde rum i oktober månad.

5 oktober 1833: Profeten Joseph Smith färdades från Kirtland, Ohio, till Canada, där han predikade och döpte 16 människor.

6 oktober 1867: Den första generalkonferensen i det nyligen byggda tabernaklet på Temple Square inleddes. Byggnaden invigdes den 9 oktober 1875.

8 oktober 2000: President Gordon B Hinckley invigde det nya konferenscentret med 21 000 platser, beläget ett kvarter norr om tabernaklet.

Så kan du använda *Liahona* oktober 2003

Hemaftonsförslag

- "Rätt tidpunkt", s 10: Äldste Dallin H Oaks lär att vi inte bara måste göra det som är rätt, utan också vid rätt tidpunkt. Be om exempel från skrifterna, eller från familjen, som illustrerar vad som kan hända när den enskilde tar – eller inte tar – Herrens val av tidpunkt i beaktande.

- "Vi är döttrar till vår himmelske Fader som älskar oss", s 42: Diskutera de frågor som syster Susan W Tanner ställer: Vad händer om vår himmelske Fader inte besvarar våra böner på det sätt som vi hoppas att han ska göra? Hur kan vi veta att han älskar oss? Återge berättelsen om syster Tanners makes systerdotter Ashley, berättelsen om Abinadi eller en liknande berättelse.

- "Det glada blå loket", s LS2: Fråga dina barn om de har hört berättelsen "Det glada blå loket", så som president James E Faust återberättade den. Låt en av dem sammanfatta berättelsen. Samtala om den inställning som var och en av dessa tre lok hade. Be om konkreta exempel på hur barnen kan likna det lilla blå loket.

Ämnen i detta nummer

LS = <i>Lilla Stjärnan</i>	
Behålla nyomvända	2
Den världsomfattande kyrkan.....	LS12
Exempel	LS6
Familjens hemafton	48
Familjerelationer	18, 32, 38
Förberedelse	22, 25
Helbrägdagörelse	LS8
Helige Anden, Den	38, LS11
Högmod	25
Jesus Kristus	26, LS6
Kristi ljus	LS6
Kyrkans historia	47
Kärlek	25, 42
Ledarskap	47, 48
Liknelser	26
Lydnad	6, LS11
Missionsarbete	2, 6, 18, 38
Mormons bok	18, 30, 47
Motgångar	6, 42
Musik	38, LS12
Nya testamentet	26, LS8, LS11
Nåd	26
Omvändelse	2, 18, 30, 38, LS8
Profeter	LS14
Prästadömet	22
Rätt tidpunkt	10
Tempel och tempeltjänst	LS4
Tjänande	LS2
Tro	10, 26
Tålmod	10
Undervisning	48
Uthållighet	LS2
Vittnesbörd	LS14
Äktenskap	10, 32

FOTO KELLY LARSEN;
BILDEN ÄR ARRANGERAD

Den lektion jag minns bäst

Minns ni en lektion eller evangeliediskussion som var särskilt insiktsfull eller njutbar och som välsignade ditt eget eller någon annans liv? Sänd en redogörelse för lektionen du minns bäst till *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller skicka e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org. Ta med fullständigt namn, adress, telefonnummer och församling, stav (eller gren, distrikt).

Lilla stjärnan

KOM, LYSSNA TILL
PROFETENS RÖST

Det glada blå loket

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag hörde den underbara berättelsen om det "Det glada blå loket" när jag var omkring 10 år gammal. Som barn var jag intresserad av berättelsen eftersom vagnarna i tåget var fyllda med leksaksdjur, leksaksclooner, fällknivar, pussel och böcker samt läckra godsaker. Men loket som drog tåget över berget gick sönder. Berättelsen handlar om hur ett stort persontågslok kom förbi och ombads att dra vagnar över berget, men det ville inte nedlåta sig att dra det lilla tåget. Ett annat lok kom förbi, men ville inte nedlåta sig att dra det lilla tåget över berget, eftersom det var ett godstågslok. Ett gammalt lok kom förbi, men det ville inte hjälpa till för det sade: "Jag är så trött ... Jag kan inte. Jag kan inte. Jag kan inte."

Då kom ett litet blått lok längs spåret, och det ombads att dra vagnarna över berget till barnen på andra sidan. Det lilla loket svarade: "Jag är inget stort lok ... Jag används bara till att koppla vagnarna på bangården. Jag har aldrig kört över ett berg." Men loket oroade sig för att barnen på andra sidan berget skulle bli besvikna om de inte fick alla godsakerna som fanns i vagnarna. Så det sade: "Jag tror att jag kan. Jag tror att

President James E Faust använder en älskad saga för att undervisa oss om hur villigt vi bör tjäna Herren.

jag kan. Jag tror att jag kan." Och det kopplade ihop sig med det lilla tåget. "Pust pust, tuff tuff", sade det lilla blå loket. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Jag tror att jag kan. Med denna inställning nådde det lilla loket bergets topp och medan det fortsatte ner för andra sidan sade det: "Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde. Jag trodde jag kunde."¹

Ibland bli vi alla ombedda att anstränga oss och göra mer än vi tror att vi kan.

Precis som "Det glada blå loket" behöver vi vara på rätt spår och utveckla våra talanger. För att stanna kvar på rätt spår måste vi ära och stödja [våra prästadömsledare].

Jag hoppas att vi inte är som det stora persontågsloket, alltför stolta för att godta de uppgifter vi tilldelas. Jag hoppas också att vi inte ska vara som godstågsloket, ovilliga att gå den "extra milen" i vårt tjänande.

Jag hoppas att vi alla kan liknas vid "Det glada blå loket". Det var inte speciellt stort, det hade bara använts till att koppla vagnar, och hade aldrig kört över ett berg, men det var villigt. Det lilla loket kopplade ihop sig med det strandsatta tåget, pustade upp på bergets topp, tuffade nerför berget igen och sade: "Jag trodde jag kunde." Vi måste alla bestiga berg som vi aldrig bestigit förut. ●

Från ett tal vid generalkonferensen i oktober 2002.

FOTNOT

1. "Det glada blå loket", återgiven av Watty Piper, från Mabel C Bragg, *The Pony Engine* (1930).

FOTO DON BUSATH;
ILLUSTRATION MARK THOMPSON

Tempelbilder

I varje nummer av *Lilla stjärnan* under 2003 kommer det att finnas bilder av tempel. Ta ut bilderna ur tidningen, klistra

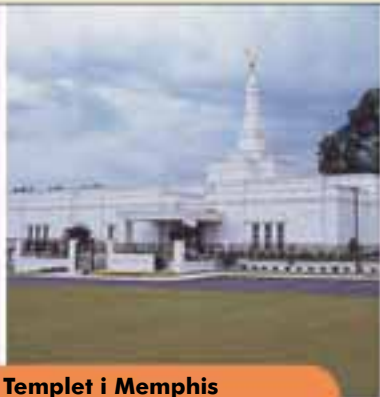
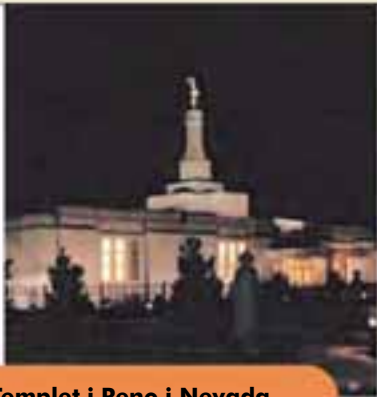

FOTO RICK FISHER

Templet i Memphis i Tennessee

Invigt den 23 april 2000
av president James E Faust

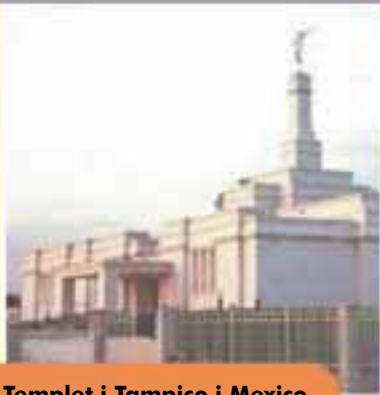
Templet i Reno i Nevada

Invigt den 23 april 2000
av president Thomas S Monson

Templet i Cochabamba i Bolivia

Invigt den 30 april 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Tampico i Mexico

Invigt den 20 maj 2000
av president Thomas S Monson

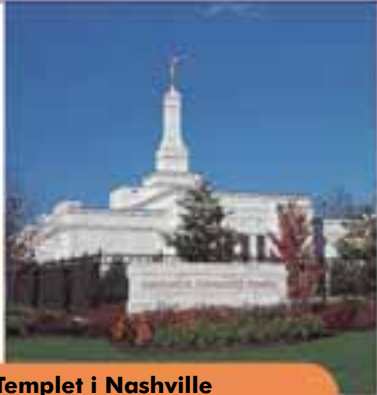

FOTO ROSE MASON

Templet i Nashville i Tennessee

Invigt den 21 maj 2000
av president James E Faust

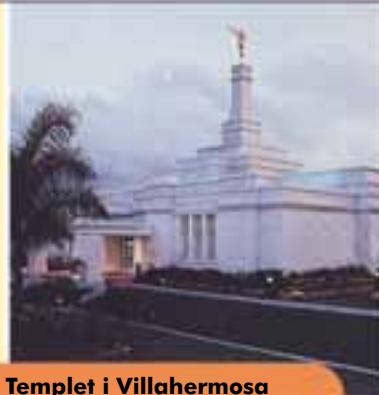

FOTO HERMILA CARRILLO

Templet i Villahermosa i Mexico

Invigt den 21 maj 2000
av president Thomas S Monson

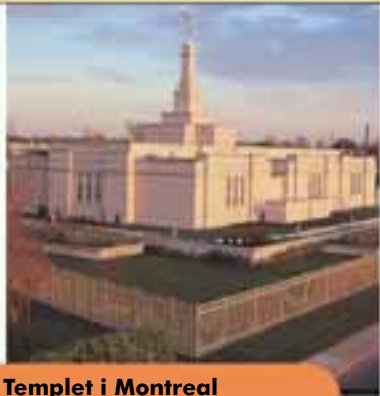

FOTO YVAN DUBE

Templet i Montreal i Quebec

Invigt den 4 juni 2000
av president Gordon B Hinckley

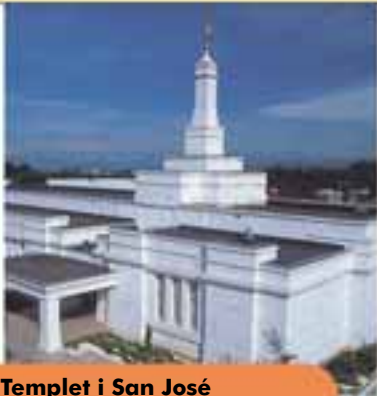

FOTO S.A. FOTOGRAFARTE

Templet i San José i Costa Rica

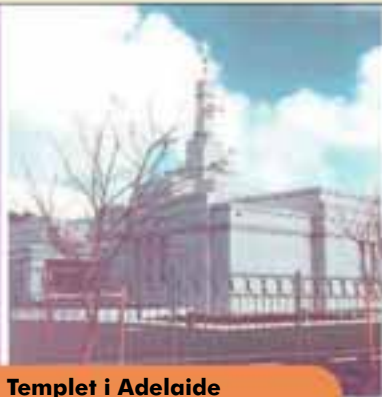
Invigt den 23 april 2000
av president James E Faust

Templet i Fukuoka i Japan

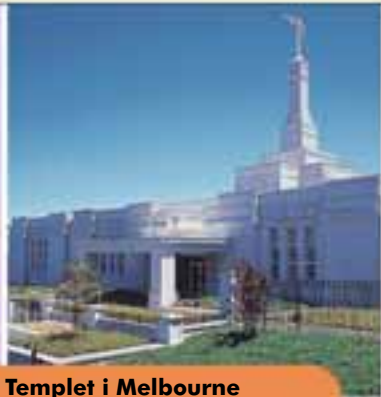
Invigt den 11 juni 2000
av president Gordon B Hinckley

fast dem på tjockt papper och klipp ut dem. Samla bilderna som påminnelse om templens betydelse.

Templet i Adelaide i Australien

Invigt den 15 juni 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Melbourne i Australien

Invigt den 16 juni 2000
av president Gordon B Hinckley

FOTO MICHAEL WILNER

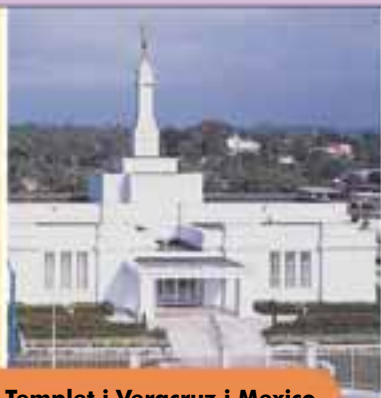
Templet i Suva på Fiji

Invigt den 18 juni 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Mérida i Mexico

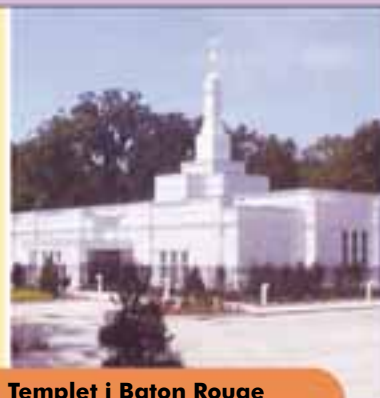
Invigt den 8 juli 2000
av president Thomas S Monson

Templet i Veracruz i Mexico

Invigt den 9 juli 2000
av president Thomas S Monson

FOTO JOSE MANUEL GONZALES

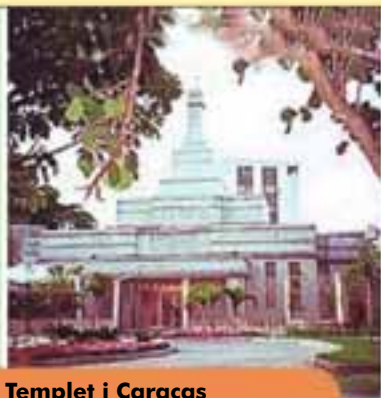
Templet i Baton Rouge i Louisiana

Invigt den 16 juli 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Oklahoma City i Oklahoma

Invigt den 30 juli 2000
av president James E Faust

Templet i Caracas i Venezuela

Invigt den 20 augusti 2000
av president Gordon B Hinckley

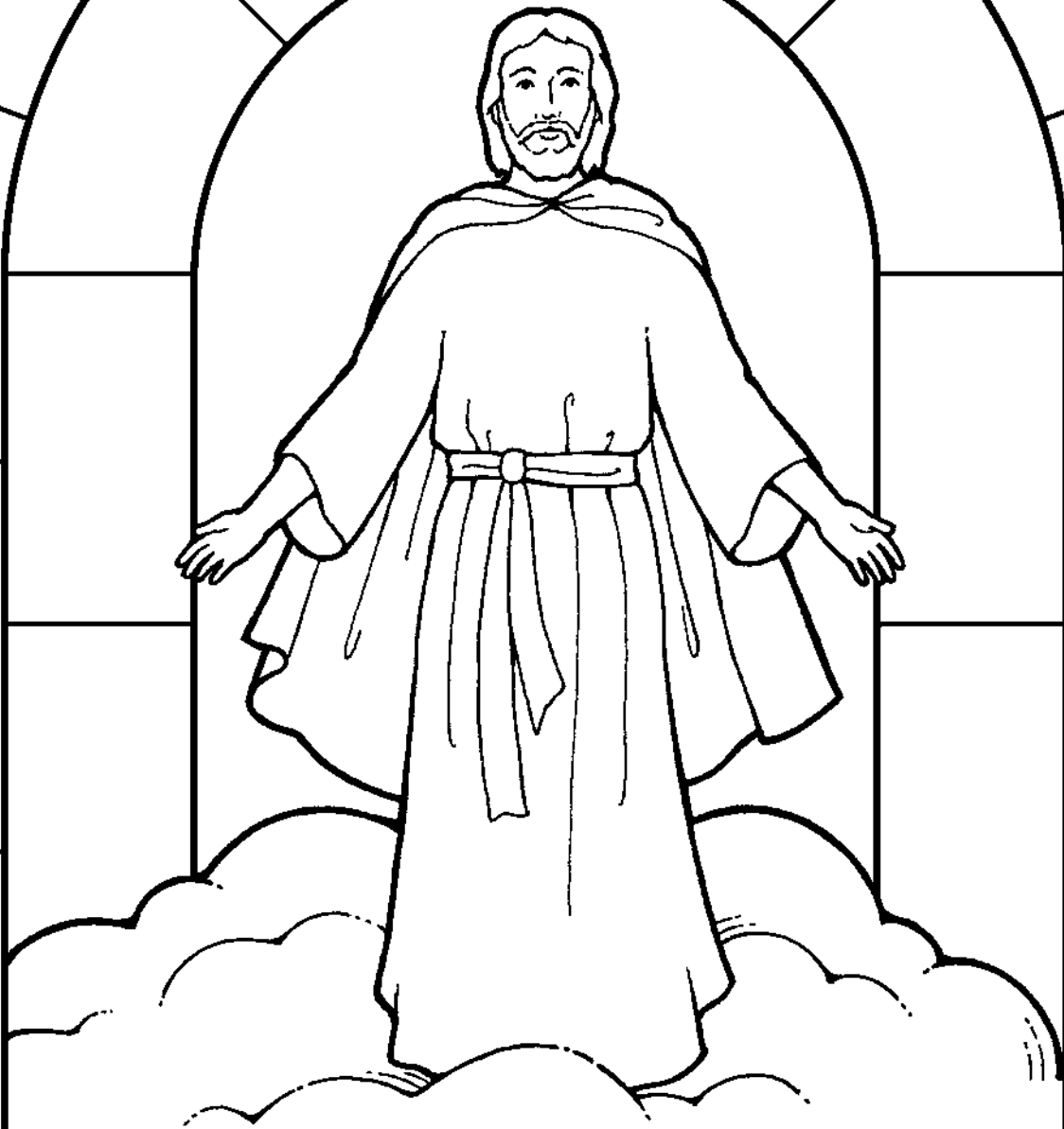

Templet i Houston i Texas

Invigt den 26 augusti 2000
av president Gordon B Hinckley

FOTO MATTHEW REER

JAG ÄR VÄRLDENS LJUS

JOHANNES 8:12

Kristi ljus

VICKI F MATSUMORI

"Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh 14:6).

Varifrån kommer ljuset? Från ett stearinljus, en ficklampa, en glödlampa, stjärnorna.

Vilken är vår främsta källa till ljus? Nej, det är inte solen. Det är Jesus Kristus. Han sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus" (Joh 8:12).

Detta ljus "gives åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont" (Moroni 7:16). Var och en av oss har Kristi ljus som hjälper oss att välja det rätta.

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum påminner oss hur vi kan ha andligt ljus: "När jag var pojke brukade jag cykla hem från basketträningen på kvällarna. Jag kopplade en liten päronformad dynamo till cykelhjulet. När jag sedan trampade, vred hjulet på en liten rotor som alstrade ... en enda, välkommen stråle ljus ... Jag lärde mig snabbt att ljuset slocknade om jag slutade trampa på cykeln. Jag lärde mig också att när jag trampade 'med iver', blev ljuset starkare och mörkret framför mig skingrades."

Äldste Hales förklarar att "andligt ljus frambringas genom att vi trampar på vår andliga cykel varje dag. Det kommer när vi ber, studerar skrifterna, fastar och tjänar andra – när vi lever efter evangeliet och lyder buden" ("Från mörkret till hans underbara ljus", *Liabona*, juli 2002, s 78).

När vi lever efter evangeliet och lyder buden har vi alltid tillgång till Kristi ljus.

Bild av fönster med glasmålning

Kalkera över bilden på sidan 6 till ett vanligt vitt papper och färglägg bilden. Pensla bilden mycket lätt med salladsolja, och torka försiktigt med en handduk. Äldste

Dieter F Uchtdorf i de sjuttios kворum sade att under hans uppväxt hade hans "kapell ett fönster med en glasmålning av Joseph Smith i den heliga lunden. Varje gång solen sken på den kände jag att berättelsen som målningen visade och det som jag lärt mig i Primär om den första synen, var sant" (*Liabona*, apr 1999, LS 3). Sätt upp din bild vid ett fönster som en påminnelse om det ljus som Frälsaren sprider i ditt liv.

Förslag till samlingsstunden:

1. Dela in i grupper och låt varje grupp läsa, illustrera och berätta om någonting som Jesus gjorde eller lärde. Några exempel är när han gav mat till folket (Matt 15:32–38); när han byste medlidande (Matt 14:14; bedrade sin mor (Joh 19:26–27); bad (Matt 6:9–13); och blev döpt (Matt 3:13–17). Förklara att barnen kan hjälpa andra genom att vara snälla, genom att ge fasteoffer, lyda sina föräldrar och följa Frälsaren. Rita en linje på tavlan och skriv utmed linjen: "Inte nöjd", "Lite nöjd" och "Mycket nöjd". Låt barnen läsa Matteus 3:16–17 högt. Placera en målning som föreställer Jesus ovanför "Mycket nöjd". Fråga: "Var skulle världen placeras på den här linjen?" Låt barnen enskilt bestämma sig för var de hör hemma på linjen och var de skulle vilja vara. Sjung sånger eller psalmer om Frälsaren.

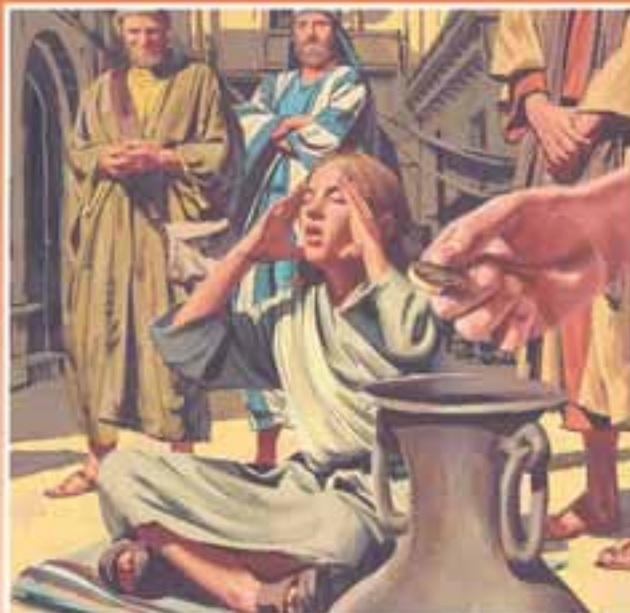
2. På papper formade som stearinljus skriver du upp situationer enligt följande exempel: "Du bittar en cigarett. Du och din vän bestämmer er för att pröva den", och "Du ser på när din mamma lagar middagen. Du bestämmer dig för att hjälpa henne." Sätt upp stora bilder på ett berg och en skäppa (ett sädesmått på ungefär 35 liter) på väggen. Låt barnen läsa Matteus 5:14–16 och berätta vad som menas med att låta sitt "ljus lysa för människorna". Be dem turas om med att välja ett ljus och bestämma sig för om de ska placera handlingen på berget eller under skäppan. Sjung sånger eller psalmer som handlar om att välja det rätta. ●

PAULUS OCH SILAS I FÄNGELSE

Paulus och hans vän Silas undervisade om evangeliet. Flickan följde dem och Paulus befälde den onde anden att lämna henne. Männerna som var med henne blev arga. Nu när den onde anden var borta så kunde de inte längre tjäna pengar på flickan.

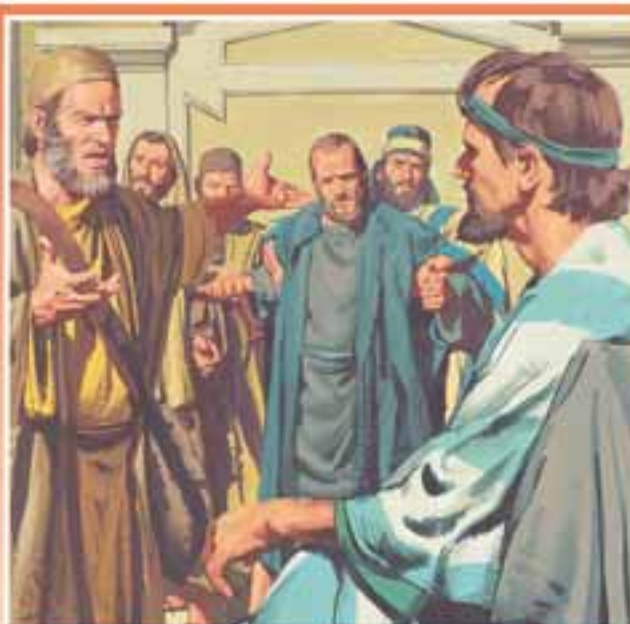
Apostlagärningarna 16:17–19

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

En flicka hade en ond ande i sig. Eftersom människorna tyckte om att lyssna till hur den onde anden talade så betalade de männen i hennes sällskap för att få lyssna till vad den hade att säga.

Apostlagärningarna 16:16

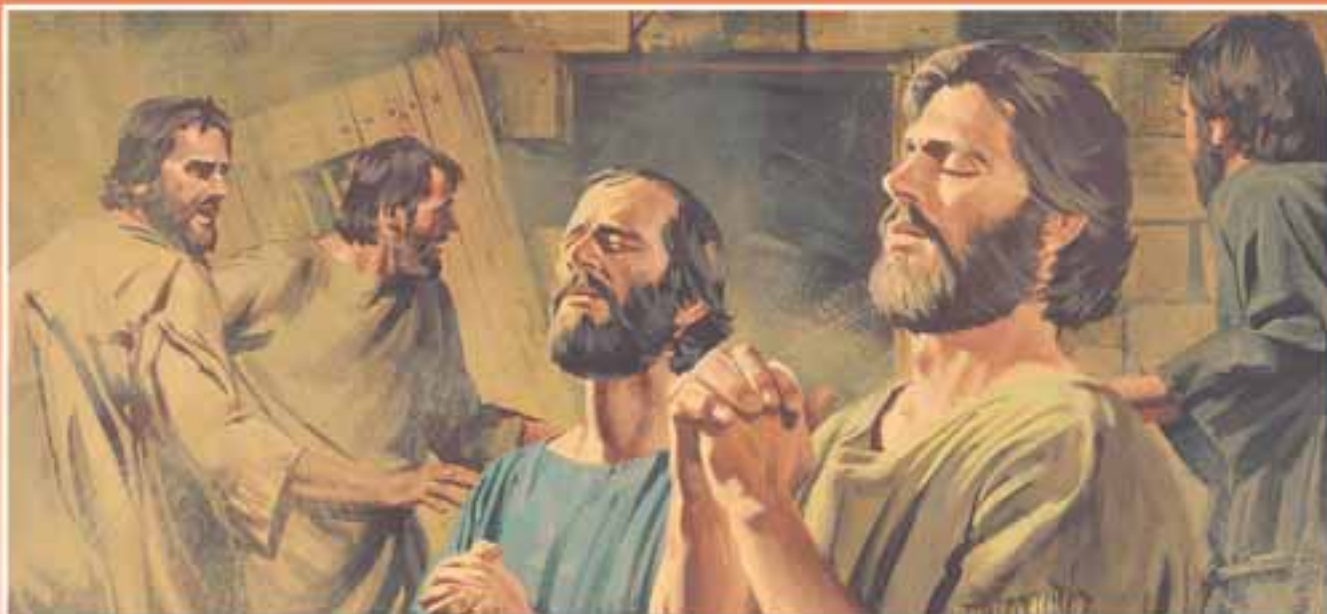
Männen tog Paulus och Silas till stadens ledare och sade till dem att Paulus och Silas störde ordningen i staden. Ledarna trodde på männen.

Apostlagärningarna 16:19–22

Människorna var arga och de piskade Paulus och Silas och satte dem i fängelse.

Apostlagärningarna 16:22–24

Den kvällen bad Paulus och Silas och sjöng psalmer till vår himmelske Fader. Alla i fängelset hörde dem. Plötsligt började marken skälva. Fängelset skakade och fängelsedörrarna öppnades.

Apostlagärningarna 16:25–26

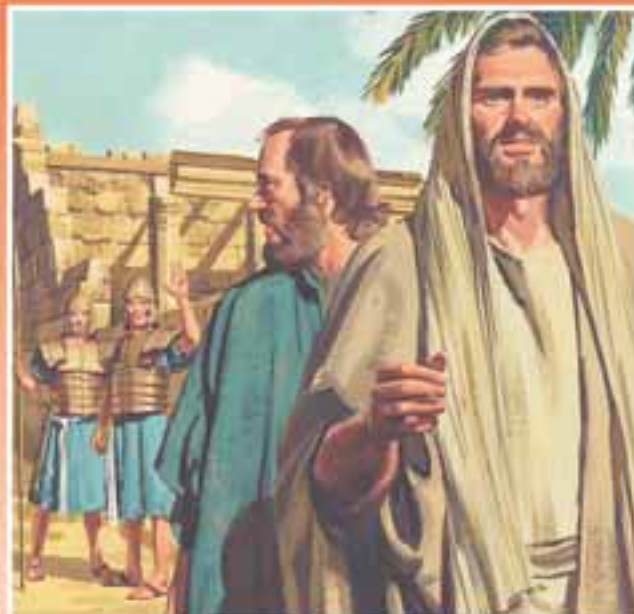
Fångvaktaren vaknade, såg de öppna dörrarna och trodde att fångarna hade sprungit sin väg. Paulus sade till honom att samtliga fångar var där. Eftersom fångvaktaren förstod att det var Gud som fått marken att skaka och fängelsedörrarna att öppna sig, föll fångvaktaren ner vid Paulus och Silas fötter och frågade hur han kunde bli frälst.

Apostlagärningarna 16:27–30

Paulus och Silas undervisade fångvaktaren om evangeliet. De lämnade fängelset och döpte honom. De döpte också hans familj.

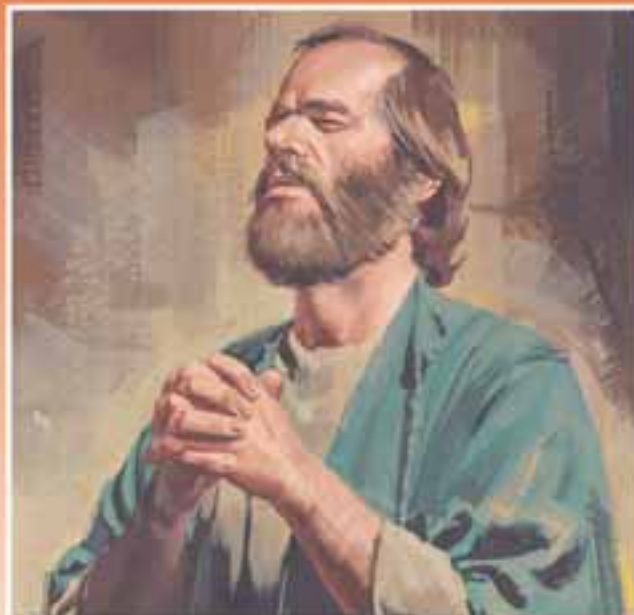
Apostlagärningarna 16:31–33

Därefter återvände Paulus och Silas till fängelset. Dagen därpå frigavs de av ledarna och Paulus och Silas gav sig iväg till en annan stad för att utföra mer missionsarbete.

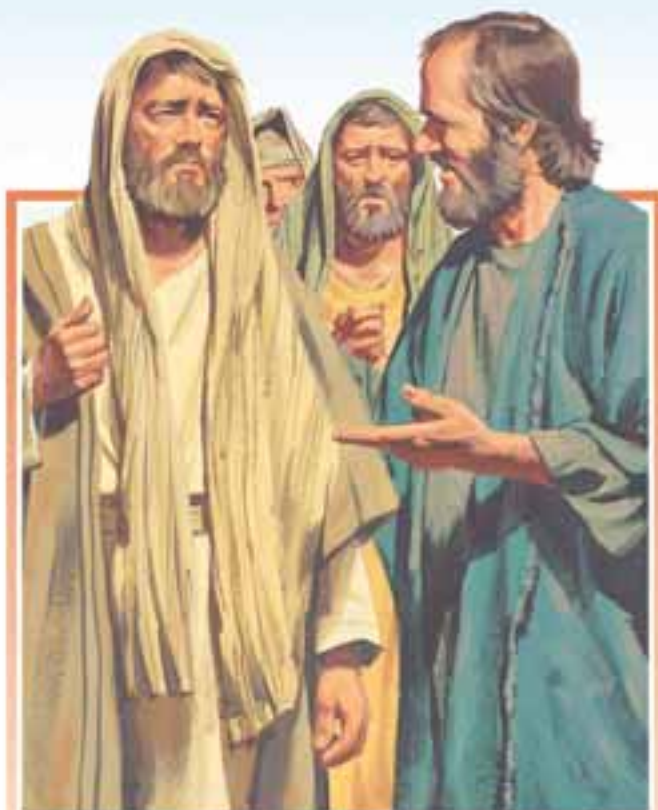
Apostlagärningarna 16:34–40

PAULUS LYDER DEN HELIGE ANDEN

Den Helige Anden sade till aposteln Paulus att han skulle bege sig till Jerusalem, att han skulle sättas i fängelse och att de onda människorna skulle skada honom. Paulus var inte rädd. Han älskade Frälsaren och hade missionsarbete att utföra. Han valde att bege sig till Jerusalem.

Apostlagärningarna 20:22–24; 21:1–15

Paulus tog farväl av sina vänner och sade till dem att de aldrig mer skulle träffas. Han bad dem minnas evangeliet och att lyda Guds bud. Han bad dem att inte lyssna till de ogudaktiga människor som skulle försöka lära dem det som var ont.

Apostlagärningarna 20:25; 28–32

Han bad dem också att älska varandra och att ta hand om varandra. Han knäböjde och bad med dem. Alla grät. De kramade och kysste Paulus och följde med honom till båten när han gav sig iväg till Jerusalem.

Apostlagärningarna 20:35–38

Hand i

Med glädje ♩ = 108-120

1. Det finns barn som sjung-er ö-ver-allt på jord, — gla-da rös-ter spri-der e-van-
 2. Det finns barn som vitt-nar ö-ver-allt på jord, — vi-sar and-ra vä-gen till vår

mf

ge-liets ord: — Vi är barn som vand-rar i vår Her-res spår, rät-ta
 Her-de god: — Vi vill le-da al-la till hans får-a-hjord, tjä-na

vä-gen han fram-för oss går. Det finns barn som ly-der Gud i
 Her-ren i hand-ling och ord. Som för-bun-dets barn har vi hans

var-je land, — de i kär-lek räck-er ut en hjälp-sam hand. — På hans
 väg be-trätt, — med vårt liv vi vi-sar att vi väl-jer rätt. — Och den

hand på jorden

klip - pa byg - ger vi i tro vårt hus, Her - ren ger oss sin kraft och sitt
gå - va vi vill ge är san - ning - en: Je - sus le - ver, vår Her - re och

Bestämt
ljus.
vän. *f* Vi vill ly - sa, vi vill vand - ra hand i hand, med hans

bud - skap går vi ut i var - je land, När med i - ver och mod vi för -

sva - rar hans ord, ja, Guds ri - ke vi byg - ger på jord.

Text och musik: Janice Kapp Perry, f. 1938. © 2001 Janice Kapp Perry. Med ensamrätt.
Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Jag vill se profeten

SARA V OLDS

Grundat på en sann berättelse

"Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er" (Matt 7:7).

När Sally var ungefär åtta år bodde hon i Salt Lake City. President David O McKay (1873–1970) var profet. Sally hade hört många berättelser om människor som fått möjlighet att träffa honom. Efter generalkonferensen gick han alltid ut från en bakdörr i Tabernaklet och klev in i en stor bil. En stor grupp väntade utanför Tabernaklet för att få en skymt av honom i förhoppningen att få skaka hans hand, få hälsa – att bara få se honom personligen istället för på TV. Sally tänkte att det måste vara underbart att verkligen få träffa profeten.

Hon bestämde sig för att hon skulle fråga sina föräldrar om de ville ta henne med till tempelområdet under generalkonferensen. Men hon sade inte till dem att hon ville vänta med alla de andra och kanske få möjlighet att prata med president McKay. Detta var hennes särskilda hemlighet.

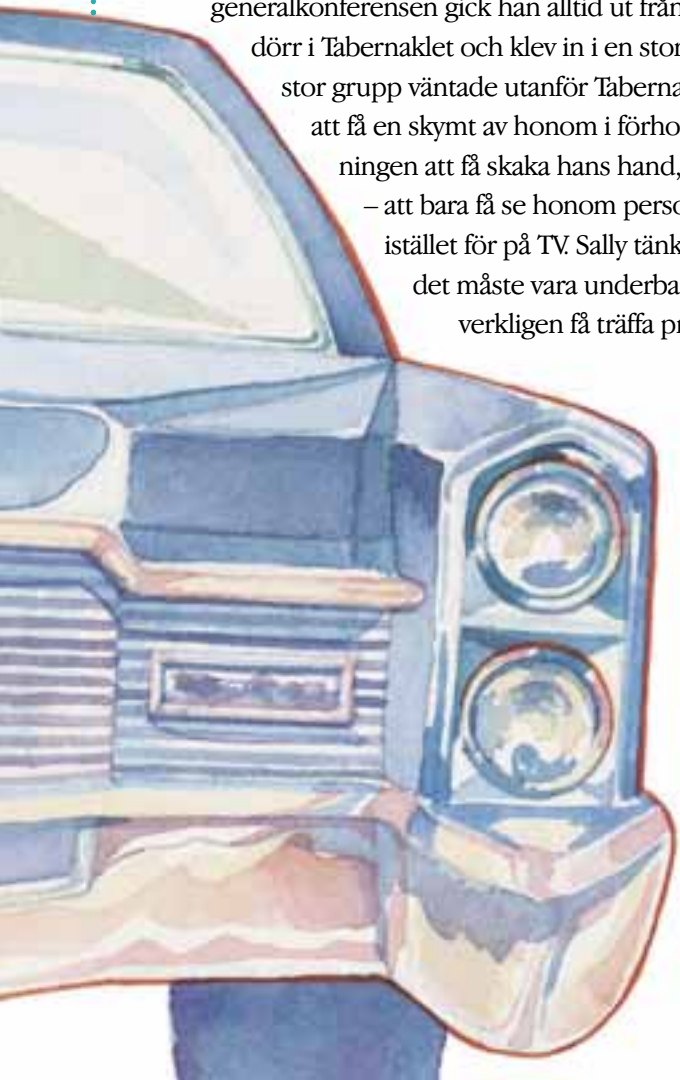
Det var en vacker dag – inte för varm, inte för kall – då Sallys familj gav sig iväg till tempelområdet till eftermiddagens möte för att lyssna till konferensen på tempelområdet. Stora högtalare förmedlade mötet till alla utanför, eftersom Tabernaklet – varje bänk, varje plats – var fylld med människor.

När Sally gick förbi de öppna dörrarna fick hon se en skymt av tabernakelkören och generalauktoriteterna. Hennes hjärta hoppade till av glädje när hon tänkte: "Idag är det! Idag är det! Jag ska träffa president McKay!"

Hon såg hur människorna började samlas på baksidan av Tabernaklet. Efter att ha fått tillåtelse av sina föräldrar förenade hon sig med gruppen och kämpade för att komma längst fram. Hon var inte särskilt lång, så om hon inte stod längst fram, hur skulle hon då kunna träffa profeten?

Till sist, med en knuff här och en knuff där, nådde hon längst fram i folksamlingen, där rep avskärmade ett område mellan Tabernaklet och vägen. Där, precis som hon hade hört, väntade den stora skinande bilen.

"Nu behöver jag inte vänta så mycket längre", tänkte hon. Hon hörde avslutningspsalmen sjungas. "Sjung fortare! Sjung fortare!" vädjade hon tyst för sig själv. Efter avslutningsbönen började organisten att ännu en gång

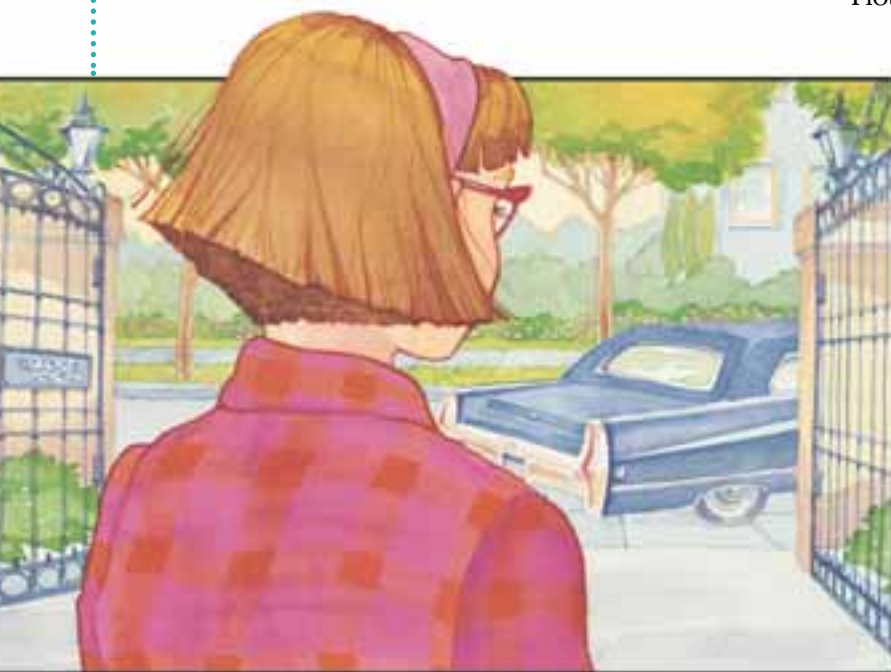

spela på den mäktiga tabernakelorgeln. Nu var det verkligen dags!

Människorna runt omkring henne tryckte henne mot repen. Människorna började strömma ut ur byggnaden, och många av dem förenade sig med folkmassan i förhoppningen att också få en skymt av profeten.

Den stora bilen startade och körde fram lite. En stor dörr på byggnadens baksida öppnades.

Men till Sallys stora bestörtning, nu när bilen hade flyttat sig, kunde hon inte se någonting annat än bilen! Hon kunde också se huvudet på några män. Men president McKay var inte frisk, så fastän han var en lång man, så satt han nu i rullstol. Sally kunde inte alls se honom – inte ens en skymt av hjulen på hans rullstol. Hur skulle hon kunna se profeten, än mindre *träffa* profeten, om hon inte kunde se någonting?

Hon ville krypa under repet och springa till bilen. Hon ville klättra in i bilen och skaka hans hand, säga hej – *någonting*.

Men alltför snabbt stängdes dörren och den stora bilen började långsamt köra nedför vägen. Det var över. Han var borta.

Sally var alldeles lamslagen. Hennes drömmar! Hennes planer!

Folkmassan skingrades och lämnade henne ensam, stirrande på de rep som släppts ner på marken när president McKay åkte iväg.

Därefter kom en lågmäld, viskande tanke in i hennes sinne. "Hur kommer det sig att du absolut måste träffa honom?"

"För att få se honom och själv veta att han är en profet", sade hon nästan högt och kände hur tårarna sved.

Plötsligt kände hon hur någonting varmt kom in i hennes hjärta. Det kändes ljuvligt, kärleksfullt och lätt förmanande. Tanken kom: "Du behöver inte se honom för att veta. Allt du behöver göra är att fråga."

Fråga?

Det var så enkelt, så enkelt! Innan hon ens hann börja uttala en kort bön i sitt hjärta fylldes hon med en obeskrivlig värme från toppen av sitt huvud ner till fötterna. Hon visste. Mannen i denna bil, den man som hade suttit så tyst under hela konferensen, den man som tycktes vara så bräcklig – som hon tyckte liknade någon som hade levat för evigt – var utan skuggan av ett tvivel en Herrens profet. Hon behövde inte träffa honom. Och hon behövde inte skaka hans hand. Han behövde inte klappa henne på huvudet eller tala till henne. Hon bara visste.

Och nu förstod hon för resten av sitt liv att hon alltid kunde få veta att den man som blev profet och kyrkans president var kallad av Gud. Allt hon behövde göra var att fråga. ●

"Gud undervisar sina söner och döttrar genom sin Andes kraft, vilken upplyser deras förstånd och skänker frid angående de frågor de ställt."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, "Undervisa och lär genom Anden", *Liahona*, maj 1999, s 22

Lär dem att förstå, Walter Rane
Föräldrar är förmanade att undervisa sina barn (se L&F 68:25). Här hjälper en far sin son med läxan, också omgivna av tecken på andlig och fysisk näring.

När allt kommer omkring kan man kan leva tillsammans med en god kvinna i hela sitt liv och se hur ens barn växer upp till lyckliga, ansvarskännande medborgare, då kan man betrakta sitt liv som framgångsrikt", förklarar president Gordon B Hinckley, med tanke på sitt 66-åriga äktenskap och familjeliv. "Det handlar inte om hur många bilar man äger, storleken på ens hus, eller något sådant. Det är kvaliteten på det liv som man levt som är betydelsefullt." Se "Hemma hos familjen Hinckley", s 32.